

Ánh mắt Thẩm Tri trong thoáng chốc trầm xuống.

Mất trí nhớ...

Anh hiếm khi giật mình, sau đó không quan tâm đến viên quân gia đang đứng chờ, vội vàng bước hai bước tới trước mặt cô. Anh cao hơn cô rất nhiều, trong khoảng cách gần như vậy, tầm mắt hơi hạ xuống, thấp giọng xác nhận: “Em không nhớ anh?”.

Đứng gần, cô mới ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh, rất đặc biệt, như một khu rừng rậm nguyên sinh sau cơn mưa mùa đông, hoặc như ngâm mình trong vị bạc hà mát lạnh, gần như lạnh thấu xương. Không hiểu sao cô bắt đầu thấy hoang mang, sững sờ một lúc lâu mới lắc đầu, thẳng thắn: “Không nhớ”.

Không ngờ ngay sau đó, anh không có bất kỳ một lời giải thích nào nắm chặt lấy cổ tay cô. Cô bị hoảng sợ, giãy mạnh theo bản năng: “...Anh làm gì vậy?”. Cô vừa nói vừa lui về phía sau, nhanh chóng kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Thẩm Tri dừng lại, nhìn về mặt đề phòng của cô, dường như bị thái độ kháng cự của cô chọc giận, ánh mắt dần dần sẫm lại: “Em mất trí nhớ nhưng lại nhớ duy nhất mỗi Lâm Liên Thành. Ngay cả anh cũng không nhận ra, lại còn vui vẻ ở chung với hắn?”.

“Tôi không nhớ bất kỳ điều gì”. Cô hít sâu, hai tay khoanh trước ngực, giận dữ nhắc anh.

Đây là tư thế bảo vệ bản thân, rơi vào mắt Thẩm Tri càng có vẻ như châm chọc. Tầm ảnh chụp trong di động, tuy cự ly chụp xa không rõ ràng nhưng hiển nhiên trong tấm ảnh đó cô cười rất thoải mái.

Anh bước từng bước tới gần cô, hồ hững nói: “Không nhớ bất kỳ điều gì? Anh nói cho em hay, em là vợ của anh”.

“...Ý anh là sao?”. Cô không khỏi sững sờ, dường như không tin nổi, lui về phía sau: “Lâm Liên Thành chưa từng nói tôi đã kết hôn”.

“Thật vậy?”. Anh bật cười giận dữ: “Đó là những gì hắn ta nói?”.

Nhưng cô không hề lên tiếng, chỉ kinh ngạc nhìn anh, muốn từ về mặt anh phân biệt thật giả. Có lẽ vì nhắc đến tên của Lâm Liên Thành, viên quân gia vẫn đứng ngây ngốc rồi cuộc cũng tỉnh táo trở lại, nhìn thấy người đàn ông mạnh mẽ xa lạ từng bước ép sát Yến Thừa Ảnh, ông ta liền xông lên phía trước, định ngăn giữa hai người. Trong tình thế cấp bách bèn nói dối, cảnh cáo Thẩm Tri: “Lâm tiên sinh sẽ quay lại ngay, xin anh hãy tự trọng”.

Thật không may là ông ta đã nhắc tới Lâm Liên Thành, chỉ thấy Thẩm Tri hơi hạ con ngươi, ánh mắt sắc bén liếc sang phía ông ta rồi nhanh chóng tiến lên nắm chặt cánh tay Thừa Ảnh. Lần này anh dùng lực, Thừa Ảnh đau đớn kêu lên một tiếng, thanh âm rơi vào tai anh, khiến anh hơi nhũn mảy, lực dưới tay thả lỏng, sắc mặt vẫn lạnh lùng: “Có phải em chỉ tin mình hắn? Đúng không?”.

Kỳ thật, không phải Thừa Ảnh hoàn toàn tin tưởng anh ta, nhưng do sự việc quá bất ngờ, làm cho cô trong lúc nhất thời đã phản ứng hơi quá. Huống hồ, thái độ cường thế của anh như vậy, không để cho cô có thời gian suy nghĩ, ngược lại càng khơi dậy bản năng kháng cự của cô.

Cánh tay đau đớn nhưng giãy không ra, quả thực đã làm cô tức giận, giọng nói lạnh lùng cố tình thừa nhận: “Đúng vậy, tôi thà tin tưởng anh ta còn hơn tin anh. Ít nhất, nhìn anh ta còn giống người tốt”.

“Người tốt”. Thẩm Tri cười mỉa mai, không quan tâm: “Cho tới tận bây giờ anh cũng chưa từng nói mình là người tốt”. Nói xong, ánh mắt rơi lên người viên quân gia đứng bên, lạnh nhạt nói: “Khi nào Lâm Liên Thành quay về, ông hãy nói với hắn, tôi mang người đi, chuyện này tạm thời sẽ không truy cứu hắn nhưng tôi sẽ không dễ dàng tha thứ nếu còn có lần tiếp theo”.

Quân gia đang định lên tiếng nhưng chưa kịp mở miệng, chỉ thấy hoa mắt, nhìn Thẩm Tri vung tay đánh vào gáy Thừa Ảnh. Anh ra tay bất ngờ, một đòn mạnh mẽ, động tác lưu loát, trong nháy mắt đưa tay ôm chặt lấy cơ thể mềm oặt của Thừa Ảnh.

Quân gia chết lặng, nhìn anh ôm Thừa Ảnh vào trong lòng, đáy mắt sâu và đen như lóe lên một tia dịu dàng rồi biến mất. Nhưng quân gia nghi ngờ mình đã bị ảo giác, bởi vì anh nhanh chóng ngước mắt lên, cũng không quay đầu bước về phía thang máy.

Giống như lúc đến, người đàn ông này cùng những kẻ khác anh dẫn theo ra vào như chỗ không người, dần biến mất sau hai cánh cửa kim loại.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bắt Đầu Đến Hiện Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cối mòng

Chỉ lúc này, cô mới có thể kiểm chế không cố ép bản thân nhớ lại những đoạn đã mất, mới có thể ý thức được rằng những những mảnh vụn vật này có lẽ quá mức quan trọng, bỏ đi không được.

Hải Vân khí hậu ẩm ướt, tới mùa đông thường mưa dầm kéo dài.

Sau khi Thừa Ảnh trở về, mưa dường như chưa lúc nào ngớt. Gần tới cuối năm, mặt đường ẩm ướt trơn trượt, tin tức địa phương thỉnh thoảng thông báo các kiểu sự cố giao thông, đồng thời không quên nhắc nhở người dân đi ra ngoài cẩn thận.

Không biết có phải vì lý do thay đổi môi trường đột ngột mà Thừa Ảnh suốt mấy ngày liền ngủ không ngon giấc, gần như hàng đêm đều bừng tỉnh từ cơn ác mộng. Ngoại trừ đêm đầu tiên, rốt cuộc, Thẩm Tri không tới “cứu” cô, đôi khi cô và anh, thậm chí cả ngày cũng không gặp mặt nhau. Mà đám người làm của Thẩm gia, một đám người mồm miệng rất chặt chẽ, cô không hỏi thăm, bọn họ cũng không nhắc tới Thẩm Tri.

Sau khi rời giường, tinh thần của cô không được tốt, ngồi ở phòng khách kiên nhẫn xem tivi. Hết tin tức buổi trưa là một đoạn quảng cáo dài nhưng cô cảm thấy không chán, tâm trí liên tục đi vào cõi thần tiên. Một lát sau mới nghe thấy Thẩm Lăng nói: “Chị dâu, lát nữa có muốn ra ngoài uống trà trưa không?”.

Thẩm Lăng đã biết tình hình của cô, cho nên mấy ngày nay luôn muốn làm mọi thứ để cô cảm thấy thoải mái vui vẻ hơn. Thừa Ảnh hiểu được ý tốt của cô ấy, cũng thích thú với suy nghĩ của cô gái đơn giản này, vì thế khẽ cười nói: “Bên ngoài trời mưa, ra ngoài không tiện. Em muốn ăn món trắng miệng, chỉ bằng chúng ta tự làm ở nhà”.

Mắt Thẩm Lăng sáng lên: “Được ạ”. Cô nàng thuộc phái hành động, nói là làm liền, lập tức lệnh cho nhà bếp giúp cô nàng chuẩn bị nguyên liệu.

Đại tiểu thư nhà họ Thẩm hiếm khi tự mình ra tay, một đám người bị sai khiến xoay quanh. Thừa Ảnh dường như cũng bị cuốn hút bởi cảm xúc của cô nàng liền xốc lại tinh thần đi vào bếp.

Cho sữa và bột mì vào một chiếc bát to, Thừa Ảnh vừa khuấy vừa thuận miệng hỏi: “Có thể kể cho chị nghe chuyện trước kia được không?”.

Thẩm Lăng hơi do dự: “Chị dâu, chị muốn nghe chuyện về phương diện gì?”.

“Tùy em, nói gì cũng được”.

“Vâng...ví dụ như mối quan hệ của chúng ta rất tốt, chưa bao giờ cãi nhau”. Thẩm Lăng háp háy mắt nói.

Thừa Ảnh không khỏi cười rộ lên, liếc mắt nhìn Thẩm Lăng: “Điều này chị tin. Còn gì nữa không?”.

“Còn nữa, chị là bác sĩ ngoại khoa”.

“Có phải đã từ chức lâu rồi không?”.

Thẩm Lăng vẻ mặt ngạc nhiên: “Ai nói vậy? Trước khi gặp chuyện không may, chị vốn phải đi Nepal cứu trợ chữa bệnh, ai nói chị từ chức chứ?”.

Là Lâm Liên Thành. Những ngày sống ở Thượng Hải, cô không phải không hỏi về nghề nghiệp của mình, lúc ấy Lâm Liên Thành đã trả lời cô như vậy.

Bỗng nhiên cô cảm thấy đau đầu, ngoại trừ hôn nhân và nghề nghiệp, không biết Lâm Liên Thành còn giấu diếm cô những gì?

“Chị đã từng làm ở bệnh viện nào?”. Cô đành hỏi.

Thẩm Lăng nói ra một cái tên, nhưng cô hoàn toàn không có ấn tượng.

Thấy cô dừng lại, Thẩm Lăng rất tự nhiên nhận lấy chiếc thìa khuấy, cố gắng hoàn thành công việc dường như hết sức thú vị này.

Cô đứng bên nhìn, im lặng hồi lâu mới hỏi lại: “Vậy chị và anh trai em thì sao? Mối quan hệ của bọn chị có tốt không?”. Giọng nói của cô không xác định, kỳ thực, ngay bản thân cũng không rõ muốn biết đáp án kiểu gì. Mà phản ứng của Thẩm Lăng lại làm cho lòng cô trầm xuống.

Hiển nhiên, tiểu cô nương không giỏi nói dối, do dự một lát đành xấu hổ cười cười, nói thật: “Ban đầu không được tốt lắm, sau cũng không biết vì sao, hai người chiến tranh lạnh một thời gian dài...”. Có lẽ sợ cô hiểu lầm, ngay lập tức liền bổ sung thêm: “Nhưng sau này, hai người lại rất hòa thuận, quan hệ vô cùng ngọt ngào”.

Thừa Ảnh cúi đầu “ừ” một tiếng, không nói chuyện.

Đối với lý do thoái thác như vậy, trong lòng cô không phải không có hoài nghi. Nhưng chỉ là nghi ngờ chứ có tác dụng gì đâu. Cũng giống như Lâm Liên Thành, bây giờ, bất kể là ai đều có thể thêu dệt những lời nói dối để lừa gạt cô, mà căn bản cô không thể đi kiểm chứng.

Thẩm Lăng sợ Thừa Ảnh lại hỏi gì đó, sợ bản thân trả lời không đúng rồi gây ra hậu quả xấu. Vừa lúc ngoài phòng khách truyền đến tiếng động rất nhỏ, cô nàng như lấy được lệnh đặc xá, cười nói: “Không biết có phải anh trai về không, em ra ngoài xem sao”, tay chưa kịp lau khô đã bỏ chạy ra ngoài.

Kết quả đúng như cô nàng dự đoán.

Thẩm Tri mới từ bên ngoài trở về, anh cởi áo khoác, liếc mắt nhìn cô, hỏi: “Em đang làm gì thế?”.

Cô nàng vẫn đang đeo tạp dề, tay dính đầy bột mì, vẻ mặt đau khổ nhỏ giọng báo cáo: “Chị dâu đang hỏi chuyện trước kia. Em sợ nói sai, anh lại tìm em tính sổ. Làm sao bây giờ?”.

Thẩm Tri im lặng một lúc, ra hiệu bảo cô: “Em về phòng trước đi, anh có chuyện muốn nói với cô ấy”.

Phòng bếp có kết cấu rất tốt, bề mặt hai bên lấy ánh sáng, cho dù trời mưa cũng không phải bật đèn. Thừa Ảnh đang tách lòng đỏ và lòng trắng trứng, nghe tiếng bước chân, ngay cả mí mắt cũng chưa nâng lên đã nói: “Đưa cái bát trên bàn cho chị”.

Nhưng đợi hơn nửa ngày, đối phương vẫn không có động tĩnh gì. Cô nghi hoặc, ngẩng đầu quay lại, lúc này mới hơi giật mình.

Thẩm Tri đứng ở cửa, ánh mắt rơi trên người cô, giọng nói có vẻ nhọt nhọt, ánh mắt cũng rất mệt mỏi: “Chúng ta nói chuyện”.

Cô quay về đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh đối mặt nói chuyện với cô.

Cô kéo chiếc ghế sofa đơn trong thư phòng tầng hai ngồi xuống, hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì?”.

“Em thường xuyên gặp ác mộng, hay là đến gặp bác sĩ tâm lý đi?”.

Cô không nghĩ anh mở miệng đề hỏi chuyện này thì không khỏi sững sờ một lúc mới nói: “Lúc ở Thượng Hải tôi đã đi khám vài lần”.

“Bác sĩ nói thế nào?”.

“Nói là bị stress sau chấn thương nhưng có thể là do áp lực môi trường gây ra”.

Không biết có phải do thư phòng quá âm áp, hay có lẽ do sofa quá mức thoải mái, vì vậy, cô mới ngồi một lát đã thấy hơi buồn ngủ. Kỳ thực, trong khoảng thời gian này cô nghĩ ngợi không đủ, dưới mí mắt bao phủ một lớp đen nhịt, toàn thân nhìn phờ phạc.

Thẩm Tri ngồi đối diện cô, im lặng nhìn cô một lúc, bỗng nhiên nói: “Trong nội thành có một căn hộ mới, nếu em đồng ý, có thể tạm thời đến đó ở”.

Anh bằng lòng để cô đi?

Con buồn ngủ vừa rồi bỗng nhiên biến mất, cô ngạc nhiên ngược mắt, còn anh đã đứng dậy, cầm chìa khóa căn hộ để trước mặt cô: “Em chuẩn bị xong, anh sẽ đưa em đi”.

Cô hơi chân chừ, gật đầu: “Vâng”.

“Nếu cần, em có thể đến tìm người này”. Anh lấy từ trong túi ra tấm thiệp của một bác sĩ tâm lý, đặt cạnh chìa khóa.

“Vì sao?”. Cô phản ứng, tựa như không thể tin nổi: “Vì sao bỗng nhiên anh lại đồng ý để tôi đi?”.

Cô vốn nghĩ Thẩm Tri sẽ không trả lời, rốt cuộc anh lại mỉm cười, giọng nói lãnh đạm: “Đây chẳng phải là mong muốn của em sao?”.

Cô không hiểu người đàn ông này đã có chuyện gì xảy ra, vừa đáp ứng mong muốn của cô, vừa châm chọc khiêu khích cô. Dường như tất cả mọi người đều nhằm vào sự mất trí nhớ của cô, bao gồm cả Lâm Liên Thành, kể cả anh. Nhưng rõ ràng, người đoán oán trách nhất chính là anh mới đúng.

Nghĩ vậy, Thừa Ảnh mấp máy môi, rốt cuộc vẫn không chịu dừng, hỏi vặn: “Đây là anh giận cá chém thớt đấy à? Tôi bị mất trí nhớ nhưng đó không phải là lỗi của tôi”. Cô cũng đứng lên, hơi ngửa đầu nhìn anh, mang theo một chút tức giận không thể đè nén, tựa như cố tình khiêu khích: “Hiện tại, anh đối với tôi mà nói, quả thực không khác gì người xa lạ. Sống ở đây tôi có rất nhiều áp lực, có lẽ đó là nguyên nhân khiến tôi ngày nào cũng gặp ác mộng”.

“Anh biết”. Không ngờ Thẩm Tri không hề giận dữ, ngữ khí vẫn lạnh nhạt, ánh mắt không rõ cảm xúc.

Cô giả vờ mỉm cười: “Vì vậy, cảm ơn anh đã thả tôi đi”.

“Không có gì”. Anh lại nhìn cô, ngênh ngang rồi đi.

Nếu đây là trạng thái bọn họ ở chung cho tới nay, Thừa Ảnh hoài nghi bản thân hẳn đã sớm ly hôn với người đàn ông này mới đúng.

Lúc chuyển nhà, cô không mang nhiều đồ. Nghe nói căn hộ mới có đầy đủ đồ dùng thiết yếu, vì vậy cô chỉ đơn giản thu dọn một ít quần áo.

Thẩm Lăng rất quyến luyến nhưng không dám nói trước mặt Thẩm Tri, cô nàng đành lặng lẽ giữ lại: “...Chị dâu đừng vội, trí nhớ của chị sớm hay muộn sẽ có ngày được khôi phục. Hơn nữa, sống ở nhà có thể có ích cho chị phục hồi trí nhớ, vì sao phải ra ngoài sống chứ?”.

Thừa Ảnh bắt đầu đi sờ lên mặt cô nàng, trêu chọc: “Chị sợ sống ở đây sẽ cãi nhau âm ỉ với anh trai em”.

“Không đâu”. Thẩm Lăng nhớ lại, thái độ nghiêm túc: “Trong ấn tượng của em, hai người cho tới bây giờ chưa từng cãi nhau”.

“Sao có thể vậy”. Thừa Ảnh hơi giật mình: “Không phải em đã nói mối quan hệ giữa chị và anh ấy từng có một quãng thời gian không tốt đấy à?”.

“Đúng vậy nhưng ngay cả trong trường hợp đó, hai người cũng chưa từng cãi nhau mà. Chị dâu, chị đừng lo lắng nữa, một mình ở bên ngoài không tiện.

Hơn nữa, chị ra ngoài rồi, em thấy thật vô vị”.

“Nếu cảm thấy nhàm chán, bất cứ lúc nào cũng có thể đến gặp chị”. Cuối cùng cô nói.

Về việc chưa từng cãi nhau với Thẩm Tri, cô nghĩ, bản thân trong quá khứ, nhất định phải được tôi luyện thật tốt.

Nơi ở mới nằm trong trung tâm thành phố, một con phố có vị trí yên tĩnh, vô cùng hiếm thấy. Hơn nữa, cô đi làm ở bệnh viện như trước kia sẽ rất gần, thậm chí không cần phải đi tàu điện ngầm, cuộc bộ mười lăm phút là tới nơi.

Cô không biết đây có phải là chủ ý của Thẩm Tri hay không nhưng cho dù là vậy thì cô cũng sẽ không cảm kích anh.

Hôm chuyển nhà tới đó, Thẩm Tri tự đưa cô đến. Cô định không chấp nhận nhưng kết quả nhận ra sự thực cũng chỉ là cùng xe với anh mà thôi, không phải động đến cả ngón tay, hành lý đương nhiên có người khác mang giúp. Căn hộ đã sớm được quét tước sạch sẽ, thậm chí tủ lạnh đã nhét đầy các loại trái cây và thực phẩm. Mở cánh cửa tủ lạnh to rộng, hiện ra muôn màu rực rỡ, quả thực có thể so với một siêu thị nhỏ nhỏ khiến người ta không thể thốt lên lời.

Cô đương nhiên đoán được, những việc này dám chắc không cần Thẩm Tri tự mình ra tay. Tuy ở chung không bao lâu nhưng cô để ý quan sát, mau chóng nhận ra con người này thật sự rất phổ trương, có thể sai khiến nhiều người, ra vào nhất định phải tiền hô hậu ủng, ngay cả lái xe ra ngoài cũng có vài chiếc xe không gần không xa theo sát. Những việc nhỏ như thế này, có lẽ anh ta chỉ cần nói vài ba câu là được. Vì thế, cô nói với Trần Nam:

“Cảm ơn cậu”.

Trước mặt Thẩm Tri, Trần Nam cười cười: “Chị dâu, không phải khách khứa”.

Cô không quen kiểu xưng hô này, đồng thời mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng. Đợi cho đến khi bình tĩnh trở lại mới như người tỉnh ngộ, cảm di động liền gọi ngay cho Thẩm Lăng:

“Anh trai em làm nghề gì?”.

Thẩm Lăng hiếm khi đáp ứng: “Vấn đề này... Có lẽ chị hỏi anh ấy là tốt nhất”.

Càng như vậy càng khiến cô cảm thấy bất an. Nhưng bảo cô đến hỏi trực tiếp Thẩm Tri, cô lại làm không được, e là sẽ lại nhận được sự châm chọc và khiêu khích.

Xem ra, Thẩm Tri vô cùng quan tâm đến việc cô bị mất trí nhớ. Nhưng khôi phục trí nhớ là việc không thể cưỡng ép, bác sĩ không thể đưa ra được phương pháp điều trị, ngay bản thân cô cũng dần dần buông xuôi, cảm thấy không còn quan trọng nữa. Không hiểu sao anh lại thực sự quan tâm nhiều đến thế. Cho nên, cô cố gắng không tới trêu chọc anh.

Người đàn ông này trong mắt cô là một người vừa bí ẩn vừa phức tạp, tính cách lạnh lùng khiến người khác không thể đoán trước. Cô không tìm ra lý do vì sao trước kia mình lại kết hôn với một người như vậy. Và bây giờ, nếu như cô đem tất cả mọi thứ quên sạch sẽ rồi nhân cơ hội đó thoát khỏi anh, một mình sống cuộc sống thoải mái tự tại. Cô thật sự như được khôi phục trạng thái độc thân, hàng ngày tự do sắp xếp cuộc sống.

Thừa Ảnh nhận ra mình nấu ăn rất tốt, có thể đa dạng hóa bữa cơm, lúc hứng trí còn có thể nướng cookie hay bánh ngọt, mang sang nhà đối diện hoặc hàng xóm tầng trên tầng dưới cùng thưởng thức. Lò nướng và các dụng cụ khác đều do cô tự tay đến cửa hàng mua về. Cửa hàng đồ điện dưới tầng trệt đang hoạt động, nhân viên hướng dẫn nhiệt tình giới thiệu với cô một danh sách các sản phẩm mới nhất cùng đầy đủ các tính năng được tung ra thị trường. Bởi vì giá cả khá rẻ nên dễ dàng tiếp cận thị trường dòng tiêu chuẩn. Cuối cùng, họ còn tặng cô một chiếc khuôn đúc.

Thực lạ kỳ, cô nghĩ, việc nấu nướng kiểu này hoàn toàn không cần cô phải nhớ lại tí mĩ vẫn có thể dễ dàng hoàn thành bày biện một cách đẹp mắt. Nếu không phải sớm biết mình vốn là một bác sĩ ngoại khoa, có lẽ cô đã nghi ngờ nghề nghiệp chính của mình là một đầu bếp.

Sau một thời gian nghỉ ngơi ở nơi ở mới, rốt cuộc Thừa Ảnh cũng quyết định đi làm trở lại.

Nhưng thực tế, sự thật không đơn giản như trong tưởng tượng. Mặc dù Thẩm Tri đã giải quyết và được bệnh viện chào đón, nhưng những ngày sau đó, đám đồng nghiệp cũ khi nhìn thấy cô, ánh mắt khó tránh khỏi mang theo vẻ kỳ lạ. Một người đã được xác định chết bấy lâu nay, giờ bỗng nhiên sống lại, ít nhiều vẫn có chút quý dị.

Nhưng không sao cả, dù gì thì những người này đối với cô mà nói, toàn bộ đều đã trở thành những người xa lạ.

Viện trưởng tự mình ra mặt nói chuyện với cô, muốn biết nguyên nhân hậu quả nhưng cô thật sự không thể nói ra lý do. Cuối cùng, viện trưởng quyết định: “Như vậy đi, nếu cô cảm thấy tự điều chỉnh được tâm trạng thì để hết năm nay rồi hãy đi làm. Bởi vì hoàn cảnh hiện nay của cô khá đặc biệt, tạm thời không thể sắp xếp cho cô đứng mổ. Trước mắt cô cứ làm công việc giấy tờ đi đã, coi như làm quen với môi trường, được không?”.

Cô gật đầu.

Thực ra, chỉ cần có công việc chính thức, không đến mức để cô cả ngày không có việc gì làm là được. Suy cho cùng, sự cố xảy ra trên đường làm nhiệm vụ trước kia, bệnh viện đã khá chiều cô. Không những bảo cô đem biên lai viện phí từng nằm trước đó ra xem lại, còn đặc biệt cho phép cô nghỉ dưỡng ba tháng. Trong thời gian này, thời gian làm việc của cô tương đối thư thả.

Sau khi khôi phục công việc, có rất nhiều đồng nghiệp chủ động tìm cô hỏi han ân cần. Lúc ăn trưa, tất cả đều vây quanh cô, tán gẫu trong bầu không khí sôi nổi thoải mái. Mọi người trong khoa còn đặc biệt tổ chức tiệc chào mừng. Bởi vì trời đông giá lạnh, không khí lại ẩm ướt, mọi người không hẹn mà cùng quyết định đi ăn lẩu, sau đó đi hát karaoke.

Một đồng nghiệp ngồi trên ghế nói với cô trong tiếng huyền não của KTV: “Đây là thói quen giải trí của khoa ta, cậu còn nhớ không?”.

Cô cười lắc đầu, cầm một lon bia nhỏ hét to: “Nhưng ngày nào đó mình sẽ nhớ lại”.

“Thái độ của cậu không tồi, rất tích cực và lạc quan”. Đồng nghiệp lấy chai rượu chạm với cô, chân thành nói:

“Hoan nghênh cậu đã trở về”.

Bởi vì cao hứng nên cô uống hơi say. Đến lúc tan cuộc, cũng không nhớ rõ là ai đã tự về, là ai đã kéo cô ra ngoài cửa lớn của KTV. Đêm khuya gió lạnh thấu xương, tựa như con dao nhỏ mang theo hơi nước ẩm ướt khoan vào xương cốt, khiến toàn thân đau đớn. Mắt cô mơ màng mông lung, nhìn xa xa, ánh sáng của ngọn đèn ven đường như bị phóng đại, khâu thành từng chuỗi, tạo thành thứ ánh sáng mờ ảo đầy màu sắc, từ từ chuyển động. Ai đó đứng bên cạnh hỏi: “Tiểu Yến, cậu sống ở đâu? Hay là mình đưa cậu về nhé?”.

Cô lắc lắc đầu, đột nhiên cảm thấy chóng mặt, dạ dày như cuộn cuộn, cảm giác đè nặng lên cổ rất khó chịu, mở miệng nói: “Không cần, mình tự về được”.

“Muộn thế này, cậu là phụ nữ đi không an toàn”. Đồng nghiệp rất kiên trì: “Hay là gọi điện báo chồng cậu tới đón?”.

Mọi người trong khoa đều biết cô đã kết hôn từ lâu nhưng chưa ai từng thấy một nửa của cô. Cô vẫn lắc đầu, thái độ so với vừa rồi càng kiên quyết hơn: “Không sao, không cần đâu”.

Nhưng vừa dứt lời, cô liền cảm thấy có ai đó đến gần.

Cô chỉ cảm thấy chóng mặt và mệt mỏi, cố gắng hết sức nhìn mọi thứ xung quanh, động tác quay đầu chậm rãi như nhíp. Không đợi cô nhìn rõ hình dáng của đối phương, tay trái đã bị nắm chặt. Một giọng nam lạnh lùng xuyên qua cơn gió buốt, tiến vào tai cô, dường như nói với các đồng nghiệp khác: “...Tôi tới đón cô ấy về, cảm ơn các vị đã chăm sóc”.

Tay anh hơi lạnh, có lẽ do cơ thể cô quá nóng, lượng cồn trong máu di chuyển với tốc độ rất nhanh, khiến toàn thân cô nóng rực, trái tim như không thể tải nổi, đập mạnh trong lồng ngực. Lúc này, cô căn bản không có thời gian để tâm, mọi bộ phận trong cơ thể đều trở nên trì trệ, ngay cả tư duy cũng không nhạy bén. Nhưng trong lòng cô biết, người đàn ông bên cạnh chính là Thẩm Trì. Cô không muốn giãy dụa, toàn thân cứ như vậy áp vào vòng tay anh, để mặc anh đưa cô bước xiêu vẹo vào trong xe.

Kỳ thực, cô uống không quá say, chỉ hơi quá chén một chút, khắp người bị vây trong trạng thái hỗn loạn. Trong xe mở hệ thống sưởi, trộn với mùi da thật của nội thất, làm dạ dày càng tăng thêm sự khó chịu. Cô hơi nhắm mắt, vờn tay mò mẫm chốt mở bằng điện.

“Em đang tìm gì vậy?”. Giọng nói của Thẩm Trì từ bên trái truyền tới.

Sự thực, cô không nhận ra, bàn tay mình vẫn đang bị anh nắm lấy. Cô không thoải mái, giọng nói rất nhẹ: “...Tôi không thờ nổi”.

Hai giây sau, cửa kính xe ở ghế sau hạ xuống một chút. Không khí mát lạnh phút chốc tiến vào, cô như người suy yếu nghệt thờ đã lâu lấy lại đường khí bình thường, theo bản năng ghé sát cửa sổ, nhắm mắt tham lam hít thở.

Chiếc xe im lìm đỗ trên đường chính.

Ánh sáng lấp lánh của những ngọn đèn hai bên đường, xa xa gần gần nhấp nháy trên mặt cô, lần lượt thay đổi thành từng mảng sáng tối. Cô bây giờ lười biếng giống một con thú nhỏ mới sinh, cuộn nửa người trong chiếc ghế da rộng, sắc mặt hơi ửng hồng, đôi môi xinh xắn hé mở, đáng vẻ thỏa mãn.

Cô vẫn không nhúc nhích, có lẽ là đang ngủ.

Ánh mắt Thẩm Trì vô thức dịu dàng hơn, lẳng lặng nhìn cô trong chốc lát mới đưa tay nâng cửa kính xe lên. Nhưng cô nhanh chóng liền phát hiện ra, cau mày phản đối: “Anh có thể cho tôi một chút không khí trong lành không?...”.

Anh cảm thấy buồn cười, khóe môi khẽ giương lên: “Cứ thế này em sẽ cảm mất”.

Cô vẫn không chịu mở mắt, lẩm bẩm một câu: “Tôi mặc kệ”. Cô nói rất nhỏ nhưng trong không gian im ắng, rõ ràng anh vẫn nghe thấy, sau đó khẽ bật cười.

Kể từ khi gặp lại cho tới nay, điều cô sợ nhất là mỗi lần gỡ bỏ tất cả sự phòng bị, ở trước mặt anh biểu lộ về làm nũng thậm chí có chút giả dối. Một Yến Thừa Ảnh như vậy, cho dù là hiện tại hay quá khứ cũng rất ít khi bắt gặp.

Anh vờn người sang gỡ chiếc khăn lông cừu trên cổ cô xuống, hỏi: “Như thế này đã tốt hơn chưa?”.

Cảm giác chênh choáng dâng lên, trong xe yên tĩnh thoải mái, cô thật sự muốn ngủ, vì vậy miễn cưỡng gật đầu, không muốn cất lời.

Trong lúc mơ màng, cô nghĩ ngợi mình sinh ảo giác, nếu không vì sao ngữ khí của Thẩm Tri lại trầm thấp dịu dàng như vậy, thậm chí đến tận lúc này cô chưa từng thấy anh ôn nhu bao giờ.

Cô ngủ một giấc trong một thời gian ngắn. Sau khi xe dừng lại, cô được nửa dịu nửa ôm, lúc này mới nhận ra đã đến tầng dưới của căn hộ.

“Cảm ơn”. Cô định tự mình đi lên tầng, kết quả Thẩm Tri không hề giải thích, cầm tay cô đi qua tấm cửa kính lớn, bước thẳng vào thang máy.

Vẫn ngang ngược bá đạo như thế, cô nghiêng người lao đảo theo sát, càng thêm tin tưởng tất cả mọi việc trong xe lúc này chỉ là ảo giác.

Vào phòng anh nói: “Đi tắm trước đã”.

“Không muốn tắm”. Cô nằm nhoài lên tay vịn sofa: “Anh đừng có kiểm soát tôi”.

Kết quả, phòng khách quả thực im lặng một lát. Cô còn tưởng anh đi rồi nhưng ở giây tiếp theo, một giọng nói từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Đứng lên uống cái này đi đã”.

Là nước mật ong, cô thực sự ngạc nhiên, hóa ra anh nắm rõ cách bài trí đồ đạc ở đây như lòng bàn tay.

“Không phải anh lợi dụng lúc tôi vắng nhà len lút vào đây đấy chứ?”. Cô vừa uống nước, vẻ mặt vừa không chút thay đổi hỏi một câu.

Thẩm Tri thân nhiên liếc nhìn cô: “Khi say em có vẻ hài hước hơn đấy”.

“Cảm ơn đã khích lệ”. Cô uống rất chậm, ngẫm nghĩ khi nào thì anh rời đi. Nhưng khi cô đã uống xong cốc nước mật ong, anh vẫn ngồi đối diện không đứng dậy.

Căn hộ này không quá lớn, không có sự khác biệt giữa phòng ăn và phòng khách. Thẩm Tri lúc này đang ngồi yên vị trên ghế trước bàn ăn, cánh tay thon dài hơi cong lên, khuỷu tay chống cạnh bàn, ngón trỏ và ngón giữa cầm một chiếc thuốc chưa châm, nhìn như để chơi đùa.

Cô nhìn anh, trong lòng không khỏi thừa nhận, người đàn ông này ngay cả khi đáng ngồi tùy tiện như thế, phong thái trông vẫn rất đẹp. Từ trước đến nay cô không quá chú ý đến dung mạo của đàn ông, đến diện mạo xuất sắc như Lâm Liên Thành, rơi vào mắt cô nhiều nhất chỉ là một câu chế giễu nửa đùa nửa thật: “Không ngờ từ nhỏ em đã có điểm phúc như vậy, tự nhiên có một người bạn thanh mai trúc mã như anh”.

Cô nhớ khi ấy Lâm Liên Thành chỉ cười bất lực: “Thật hiếm thấy, trước kia em chưa từng khích lệ anh bao giờ”.

“Thật à?”. Cô cảm thấy thoải mái, xem ra cho dù mất trí nhớ nhưng bản tính vẫn không có gì thay đổi.

Tuy nhiên, Thẩm Tri là ngoại lệ.

Anh có ngũ quan anh tuấn gần như sắc nét. Có đôi khi, cô không cố ý lảng tránh mà nhìn thẳng vào anh, đơn giản vì đôi mắt đen u tối kia, giống như nhìn lâu thêm một lát nữa sẽ bị thu hút, khiến người ta không thể kiềm chế mà sa vào trong. Loại cảm giác khó hiểu quen thuộc này, thoáng như từng đợt sóng mạnh mẽ kéo tới xuyên qua thời gian và không gian, khiến tâm trí cô hỗn loạn không yên, không biết phải làm sao.

Mấy tháng qua, khi cuối cùng cô cũng học được cách thích nghi với mọi hoàn cảnh, thì người đàn ông này lại có thể dễ dàng làm xáo trộn niềm tin và bước đi của cô, khiến cô khó xử và tạm thời bất lực với chuyện của chính mình. Cho nên, cô chán ghét loại cảm giác ấy, còn anh lại cố tình hòa nhã với cô, làm cho cô càng cảm thấy không đáng.

Đặt chiếc cốc xuống, Thừa Ảnh trầm ổn định lại tâm trạng, bình tĩnh nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi”.

Cô cố ý nhìn sai tầm mắt, ngữ khí cũng có chút cứng nhắc. Ánh mắt mơ hồ ngây thơ của một cô gái đã biến mất.

Thẩm Tri khẽ nhướng mày, ngay sau đó liền đứng lên: “Mặc dù em đáng yêu hơn khi say rượu, nhưng tốt nhất lần sau uống ít thôi”.

Điều này có nghĩa là gì?

Cô ngược mắt nhìn anh: “Cảm ơn anh đã khích lệ và quan tâm”.

Anh bật cười: “Đêm nay em thực sự rất lễ phép”.

“Tôi cũng nghĩ đêm nay anh có hơi khác lạ”. Cô buột miệng nói ra nhưng ngay sau đó liền hối hận.

Quả nhiên, Thẩm Tri hơi dừng bước, liếc mắt lại, “ồ” một câu, dường như hứng thú với cách nói này: “Sao lại khác?”.

Cô nhìn anh đứng ở cửa chờ đợi, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, thật đúng là họa từ miệng mà thành. Thừa Ảnh tính toán trong lòng xem nên trả lời thế nào mới có thể mau chóng đuổi người đàn ông này đi. Có câu nói đã lưu ở miệng, rốt cuộc vẫn nên nói ra: “Ít nhất là thái độ tốt hơn một chút so với trước kia”.

Anh hơi nheo nheo mắt, có vẻ thích thú: “Có phải thái độ của anh đối với em vốn rất xấu?”.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”. Cô bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc ai mới là người bị mất trí nhớ đây.

Anh im lặng mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Cuối tuần này có phải làm không?”.

“Sao cơ?”.

“Theo anh chơi bóng”. Anh làm ra vẻ tự nhiên.

Cô cũng trả lời một cách tự nhiên: “Thời tiết như thế này, chơi bóng làm sao được”.

“Đến lúc đó nói sau”. Anh mở cửa ra, trước khi đi còn nói thêm một câu: “Dạo này em còn gặp ác mộng không?”.

“Không có”.

Khóe môi anh hơi giật giật, ý cười không rõ ràng: “Xem ra áp lực trước kia, thực sự là do anh mang tới cho em”.

Cô cũng cười, cố ý thừa nhận: “Ai nói không phải chứ”.

Nhưng chỉ sau đó vài giờ cô không còn cười được nữa. Bởi vì cô lại không ngủ yên thêm một lần nữa. Lúc gần sáng bật dậy thờ gấp, cô gần như nghi ngờ câu nói của Thẩm Tri lúc sắp đi là cố ý, rất có thể vì trả thù cô đã không chút khách khí đuổi khách. Vì bỗng nhiên anh vừa nhắc tới, khiến cô lại bắt đầu nằm mơ, vẫn là những mảnh vỡ nằm rải rác, bầu không khí lạ kỳ trong giấc mơ đè nén làm cô không thở nổi. Cô tức giận nghiêng răng, tay mò mẫm tìm chiếc công tắc đầu giường, kết quả phát hiện điện đã cúp.

Nửa đêm, chỉ có ánh sáng yếu ớt chiếu qua tấm rèm. Nếu bình thường sẽ thật hoàn hảo, ngày mưa như thế này, càng tăng thêm vẻ mờ ám. Ngoài cửa sổ loáng thoáng tiếng mưa rơi tí tách. Cô nằm trên giường hoàn toàn không ngủ được, trên điện thoại hiện ra con số hai giờ năm mươi phút sáng. Đêm dài nhưng không có cách nào xua đuổi thời gian.

Cô thực sự chán nản và giận dữ, nghĩ thầm, nếu không phải vì Thẩm Tri thì cô đã có thể ngủ một giấc thẳng cho đến sáng. Bởi vì quá tức giận, cô bốc đồng cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Đầy số này là ngày chuyển nhà, Thẩm Tri tự tiện nhập vào di động của cô, sau đó chưa một lần dùng đến. Đêm nay đơn giản vì cô muốn xả cơn bức tức, một phần cũng muốn trả thù. Không ngờ điện thoại vừa vang hai tiếng đã được kết nối, hại cô không còn đường để đổi ý.

Giọng Thẩm Tri vẫn hết sức tỉnh táo, có lẽ anh vẫn chưa ngủ. Lúc này cô mới nhận ra mình hoàn toàn không biết quy luật nghỉ ngơi và làm việc của anh, chỉ có thể đoán người như anh hẳn là có thói quen thức đêm.

“Chuyện gì vậy?”. Thẩm Tri hỏi.

Đêm quá yên tĩnh, Thừa Ảnh cảm di động sát tai, giọng nói của anh cũng như gần bên tai, không có gì khác quá nhiều, thậm chí có thể nghe ra trong đó một chút khàn khàn không đổi. Trái tim cô không hiểu sao bỗng nhiên tăng tốc, như nhịp trống bị đánh sai nhịp, giật mình nói: “Bên này bị mất điện”.

Điều này không phải mục đích gọi điện ban đầu của cô, ngay bản thân Thừa Ảnh cũng cảm thấy kinh ngạc, tại sao cô lại bỗng nhiên nói ra những lời ấy.

Còn Thẩm Tri cũng hơi sững sốt một chút, sau đó mở miệng ngữ điệu rõ ràng rất thoải mái: “Em sợ bóng tối à? Anh nhớ ngày trước em không hề sợ mà?”.

“Hiện tại tôi cũng không sợ”. Cô hạ giọng vấn tội: “Nhưng do anh hại tôi, làm tôi tỉnh giấc”.

“Rốt cuộc em đã mơ thấy gì?”. Bên kia truyền đến tiếng máy móc đóng mở, chắc là âm thanh của bật lửa.

“Tôi không biết”.

“Cho dù là một cảnh tượng nào đó cũng không miêu tả được?”.

Cô nghe giọng nói anh hơi mơ hồ, dường như có chút mệt mỏi, không tự chủ mà dừng lại, thấp giọng trả lời: “Vâng”.

Kết quả Thẩm Tri bật cười: “Vi vậy, lúc này em không ngủ được? Gọi điện chỉ để trách mắng anh?”.

Cả hai đều không phải. Cô im lặng ngẫm nghĩ, nhắm mắt lại, hỏi một câu hàm ý sâu xa: “Tôi đã đánh thức anh dậy đúng không?”.

“Không phải”. Anh đáp: “Đáp án này khiến em thất vọng lắm à?”.

Cô không khỏi cười thành tiếng, thừa nhận: “Đúng thế”.

“Anh thường ngủ muộn”. Anh bỗng nói.

“Vâng...”.

“Cho nên lần sau còn muốn làm chuyện như thế này, tốt nhất hãy gọi sau hai giờ”.

“Anh có lòng tốt đề xuất như vậy, tôi không nỡ lòng làm anh thất vọng”. Cô nhắm mắt, uể oải nói: “Nhưng tôi hi vọng sẽ không có lần thứ hai”.

Đến khi mặt trời ló dạng, Thừa Ảnh thức dậy một lần nữa. Di động lúc này được cô tìm thấy trên gối, đêm qua khi tắt điện thoại, cô không nhớ ra. Cuối cùng, xem nhật ký cuộc gọi, cô mới biết mình và Thẩm Tri đã nói chuyện hơn nửa giờ. Sau đó toàn thân cô như chìm vào trạng thái mơ màng, bản thân nói gì cũng không còn nhớ rõ. Tuy nhiên, chất lượng giấc ngủ sau đó rất cao, mặc dù chỉ mấy tiếng nhưng đủ để tinh thần cô cảm thấy sáng khoái đi làm.

Cô là người tới văn phòng sớm nhất. Đến khi cô đun xong nước, tự pha cho mình một cốc cà phê hòa tan, những người khác mới lục tục kéo tới.

Một đồng nghiệp nữ còn trẻ vừa nhìn thấy cô, lập tức tùm tùm đi đến trước mặt, thì thầm: “Chị Thừa Ảnh cũng thật là, kết hôn bao năm như vậy, hôm qua mới cho bọn em tận mắt được thấy lư sơn chân diện (1)”.

Một nữ đồng nghiệp khác thính tai, sau khi nghe thấy lập tức phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, đã thế lại còn là một người đàn ông vô cùng xuất sắc nữa chứ. Tiểu Yên rõ ràng có ý che giấu, bình thường không cam lòng khoe ra cho chúng ta thưởng thức”.

“Có sao không?”. Thừa Ảnh bị bọn họ nhিপ nhàng hợp tác làm cho chột dạ, cố ra vẻ trấn tĩnh nói: “Chị cảm thấy bình thường thôi”.

Kết quả nói chưa dứt lời, cô lập tức trở thành đối tượng công kích của mọi người.

“Hãy nhớ rằng, quá khiêm tốn lại là kiêu ngạo”.

“Người đàn ông đốt đèn lồng cũng không tìm thấy như vậy, chị còn bảo là bình thường à?”.

“Chị biết được mấy người đàn ông bình thường như vậy chứ? Lần sau giới thiệu cho em đi, được không? Em không chê đâu”.

“Các người xem mình có giống với những kẻ mê trai hay không?”. Thừa Ảnh bất đắc dĩ thở dài. Nhưng cô cũng thấy bất ngờ, có lẽ nào trước kia cô chưa từng để đồng nghiệp gặp gỡ Thẩm Tri? Nếu thật sự như vậy, quả thực có hơi kỳ lạ. Nhưng cô không thể nhớ bất kỳ điều gì, đương nhiên cũng không cách nào suy đoán được tâm lý trước đây của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bắt Đầu Đến Hiện Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Bể tan

Bởi vì công việc hàng ngày không quá bận rộn, Thừa Ảnh tranh thủ đăng ký một lớp học yoga. Vẫn là đám đồng nghiệp khoa gây mê giới thiệu cho cô, một tuần hai buổi, cùng nhau đi sau giờ làm việc.

Đồng nghiệp nói: “Mình thấy trạng thái tinh thần của cậu không được tốt lắm, buổi tối tập thể thao rất thích hợp để hỗ trợ giấc ngủ”.

Đúng lúc nghỉ giải lao, Thừa Ảnh cầm chai nước đưa lên miệng tu: “Cậu nói có lý. Đạo này mình có cảm giác ngủ rất ngon”.

“Trước kia tôi cũng hay bị mất ngủ”. Hình như nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn cô, nữ học viên đứng bên mỉm cười nói xen vào: “Kiên trì theo thầy học hai tháng, trạng thái toàn thân biến chuyển rất tốt”.

Nữ học viên này nhìn qua trông còn rất trẻ, nhiều lắm chưa quá hai mươi, mái tóc dài buộc gọn đơn giản phía sau, để lộ vàng trán mịn màng xinh xắn, trẻ trung. Dáng dấp thanh mảnh, mặc trang phục tập yoga trông hết sức đẹp mắt. Một cô gái như vậy dễ dàng khiến người khác nảy sinh cảm tình. Thừa Ảnh nhìn không được im lặng đánh giá cô gái.

“Hình như trước kia tôi đã từng gặp cô”.

“Tiểu Băng”. Cô gái mỉm cười tự giới thiệu. “Đạo này công việc bận rộn. Mấy tuần nay tôi không tới đây. Chắc các chị là người mới phải không?”.

“Tôi thôi, còn cô ấy thì không phải”. Thừa Ảnh chỉ vào đồng nghiệp: “Cô ấy kiên quyết kéo tôi đến đây học, muốn kiếm người làm bạn ấy mà”. Cuối cùng, cô mới nhớ nói ra tên mình.

“...Thừa Ảnh”. Tiểu Băng cẩn thận cân nhắc hai chữ này, chậm rãi nói: “Giao long thừa ảnh – nhận lạc vong về. Hình như đây là tên của một thanh kiếm nổi tiếng thời xưa thì phải”.

Rất ít người có thể nói được nguồn gốc tên cô ngay lập tức, Thừa Ảnh không khỏi cảm thấy kinh ngạc: “Đúng vậy, sao cô biết?”.

“Trước kia trong giờ lịch sử, tôi có nghe thầy giáo nói qua, vì thế mới nhớ”.

“Cô đang đi học à?”.

“Vâng, tôi đang học nghiên cứu sinh ở đại học P”.

“Thảo nào”. Lúc này, đồng nghiệp mới mở miệng cười tủm tỉm, cũng có chút cảm thán: “Trông thật sự rất trẻ trung và xinh xắn, chúng tôi già cả như thế này đứng trước mặt cô đều cảm thấy tự ti và mặc cảm”.

Thừa Ảnh cố ý cười trách móc: “Một mình cậu tự ti là được rồi, sao lại kéo cả mình vào thế?”.

Đồng nghiệp ra vẻ xem thường nhắc nhở cô: “Cậu so với cô bé kia lớn hơn ít nhất bốn năm tuổi. Ba tuổi cũng là khác, cậu nói cậu không phải già à?”.

Tiểu Băng ngược lại có chút ngượng ngùng, vội vàng nói: “Không phải đâu, hai chị nhìn trông vẫn rất trẻ mà”.

Thừa Ảnh mỉm cười: “Cô đừng để bị lừa, cô ấy đang chờ được cô ngưỡng mộ đấy”.

“Tôi nói thật mà”. Tiểu Băng có vẻ thành thực.

Thừa Ảnh nhận ra mình khá giống với cô gái này. Không chỉ vì cô ấy trông rất đơn thuần, đồng thời cũng bởi cô ấy có gương mặt thon dài đẹp đẽ. Ánh đèn sáng rực trong phòng học Yoga chiếu lên đôi mắt Tiểu Băng làm rung động lòng người, tựa như ẩn chứa một đầm nước đen, trong veo xinh đẹp khiến người ta không kiềm chế được muốn nhìn nhiều hơn.

Một cô gái trẻ có diện mạo như vậy, thái độ lại dịu dàng, không khó khăn để tạo ấn tượng tốt đẹp với người khác.

Vì thế, sau khi buổi học kết thúc, ba người bọn cô đã trở thành bạn bè, cùng nhau trao đổi số điện thoại.

Lúc chia tay ngoài cổng chính, Thừa Ảnh nói: “Vi thi thoảng phải trực đêm nên thời gian bọn chị đi học cũng không cố định. Lần sau, trước khi đến có thể sẽ nhắn tin hẹn trước, mọi người cùng đi học sẽ thú vị hơn”.

“Vâng”. Tiểu Băng vui vẻ nhận lời, giọng di động lên: “Vậy hẹn gặp lại, em còn có việc phải đi trước. Bye bye”.

Cô nàng gọi một chiếc taxi, lúc lên xe còn vẫy tay về phía bọn cô chào tạm biệt.

Đồng nghiệp và Thừa Ảnh cùng đường về nhà nên hai người đi bộ đến trạm tàu điện ngầm. Trong lúc nói chuyện, cô bạn đồng nghiệp bỗng nhiên nói: “Bình thường thấy cậu rất ít khi tỏ ra thiện cảm với một ai đó. Hôm nay đúng là ngoại lệ”.

“Bình thường?”. Thừa Ảnh hiếu kỳ hỏi: “Trước kia mình không như vậy sao?”.

“Hiếm khi”.

Cô cười cười: “Thật là lạ. Nhưng cậu không thấy Tiểu Băng thực sự khiến người khác cảm thấy yêu mến à?”.

“Thực ra mình thấy bộ dạng của cậu và cô ấy có điểm giống nhau”. Đồng nghiệp nghiêng người cẩn thận nhìn cô, đưa tay lên mặt mình ra hiệu: “Cậu không phát hiện ra à? Nhất là ở đây, với ở đây...”.

Bộ phận đồng nghiệp so sánh chính là trán và ánh mắt. Thừa Ảnh không khỏi ngạc nhiên: “Sao lại thế nhỉ? Mình không nhận ra”.

“Cậu cảm mến cô ấy có lẽ là vì nguyên nhân này”. Đồng nghiệp cố ý dừng lại một lúc rồi mỉm cười tinh quái: “Nói không chừng trong tiềm thức của cậu đã coi cô ấy như một phiên bản trẻ của chính mình”.

Tuổi trẻ

Thừa Ảnh ngay lập tức phản ứng, nhin không được cười mắng: “Cậu cứ nói thẳng ra là mình già rồi đi, quanh co lòng vòng làm gì”.

Nhưng sau khi về đến nhà, Thừa Ảnh vẫn đứng trước gương nghiên cứu một chút.

Kỳ thực, cô đang buồn chán, tắm rửa xong trong lúc lấy khăn đột nhiên cô nhớ tới lời nói của đồng nghiệp.

Trong phòng tắm tràn đầy hơi nước, trên tấm gương cũng bị phủ một lớp hơi nước trắng xóa, chạm vào lạnh lẽo. Cô cầm khăn lau một mảng nhỏ, tiến lên áp sát mặt vào. Nhưng vẫn không phát hiện ra giữa mình và Tiểu Băng có điểm gì giống nhau.

Đến khi cô bước ra khỏi phòng tắm, chiếc di động trên tủ đầu giường đang không ngừng rung lên.

Cô liếc mắt nhìn, là một dãy số xa lạ. Nhưng dường như có dự cảm, cô vội vàng nhận điện, giọng nói rõ ràng của Lâm Liên Thành như gần trong gang tấc: “Thừa Ảnh, nếu có thời gian, chúng ta có thể gặp mặt được không?”.

Sau khi cô sổng sót trở về, đây là lần đầu tiên anh ta gọi điện cho cô.

Chiếc di động để ở Thượng Hải cô không thể mang về, vì vậy số điện thoại để liên lạc với anh ta cũng bị mất. Mà lúc này anh ta có thể gọi điện cho cô, không biết đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn và vất vả như thế nào nên mới lâu như vậy.

“Không lẽ trước khi gặp mặt, anh không có gì để giải thích trước với em sao?”. Cô hỏi.

“Có”.

Không ngờ Lâm Liên Thành lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, cô ngược lại không khỏi giật mình: “Vậy anh nói đi”.

“Có một số việc, anh không nên lừa gạt em”. Anh ta hơi đắn đo, cho nên lời nói cũng không được lưu loát nhưng ngữ khí lại vô cùng thành khẩn: “Nhưng anh hy vọng em sẽ tin tưởng anh, anh chưa bao giờ có ý định muốn làm hại em”.

“Nhưng anh đã giấu em hai việc quan trọng nhất, chuyện hôn nhân và công việc. Vì sao chứ?”.

Lâm Liên Thành trầm mặc một lúc rồi hỏi ngược lại: “Em có biết Thẩm Tri làm gì không?”.

Cô giật mình: “Anh ấy làm gì?”. Đây là vấn đề cô luôn muốn tìm hiểu.

Kết quả, trong điện thoại vang lên tiếng cười gần như bắt lức: “Bất luận anh có làm bao nhiêu việc cũng là vì hy vọng em có thể sống tốt. Em có tin anh không?”.

“Không phải em không tin, em chỉ không thích mọi người lợi dụng em bị mất trí nhớ để lừa gạt em. Em chỉ muốn biết sự thật, sau đó tự bản thân sẽ nhận định cuộc sống tốt cho mình”.

“Phải không...” Lâm Liên Thành nói nửa chừng liền ngừng lại. Bên kia anh ta hình như còn có những người khác đang chuyện trò, âm thanh dần dần từ nhỏ biến thành lớn, cuối cùng ầm ĩ hẳn lên. Anh ta không thể không ngừng đề tài này, nói vắn tắt: “Chẳng nào em có thời gian, anh sẽ gặp và giải thích rõ ràng với em”.

Đầu dây bên kia loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện của cả nam lẫn nữ. Thừa Ảnh suy nghĩ một lát: “Tối ngày kia đi”. Trước khi ngắt điện thoại, cô còn hỏi lại: “Có chuyện gì xảy ra vậy, anh không sao chứ?”.

“Một người thân của anh đã qua đời hai ngày trước, anh vừa mới xong tang sự”. Lâm Liên Thành đáp.

“Ôi, chia buồn cùng anh”.

“Cảm ơn em”. Cuối cùng, anh ta nói: “Ông nội trước khi lâm chung còn nhắc đến em. Nhưng lúc ấy anh không có cách nào để liên lạc được với em”.

Căn bản việc Lâm lão gia qua đời, Thừa Ảnh phỏng đoán mình và Lâm Liên Thành trong miệng ông nội hẳn là có mối quan hệ vô cùng thân mật, vì vậy mới khiến ông nội nhớ thương đến thế.

Hiện tại, tuy rằng cô cái gì cũng không nhớ nhưng trong nội tâm vẫn có chút đau buồn. Đến ngày hẹn, cô cố ý mua một bó hoa định đi viếng.

Lâm Liên Thành lại giải thích: “Lăng mộ ở Bắc Kinh, tang lễ cũng tổ chức ở bên đó. Hai ngày trước, khi anh gọi cho em là anh đang ở cùng với gia đình”.

“Vậy làm sao bây giờ?”. Thừa Ảnh vẫn đang cầm bó hoa.

Anh ta mỉm cười, nhận lấy: “Để anh. Tâm ý của em, anh tin ông nội sẽ nhận được”.

“Xin lỗi”. Cô nói: “Em đã không thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ông”.

Lâm Liên Thành cầm bó hoa, nhường cô đi vào bên trong đường, vừa đi vừa nói: “Thực ra tâm nguyện lớn nhất của ông nội là để em bước vào Lâm gia, trở thành cháu dâu của ông”.

Giọng nói thản nhiên của anh ta làm cho Thừa Ảnh nhất thời kinh ngạc, tiếp theo không biết phải nói gì thêm.

Nhưng anh ta nhanh chóng nhận ra sự lúng túng của cô, cười nói: “Em đừng để tâm”.

“Vâng”. Cô thấp giọng đáp.

“Thừa Ảnh”. Anh ta nhìn con đường phía trước, chậm rãi nói: “Lần này anh đã làm sai...Khi ở cùng một chỗ với em, giống như cho đến bây giờ đều là anh làm sai. Bao nhiêu lần đều là em tha thứ cho anh, không so đo với anh. Cho nên, lần này em cũng tha thứ cho anh như vậy được không?”.

Hai người chưa ăn cơm, đi bộ dọc theo con đường bên bờ sông. Xuyên qua thành phố đến con sông này chỉ có một hàng rào bảo vệ, trong bóng đêm phản chiếu ánh đèn rực rỡ xa xa gần gần, gió lạnh thì thoảng nổi lên, trên mặt sông như rơi đầy những mảng sáng nhỏ lấp lánh trong suốt.

Cô nghiêng đầu nhìn anh ta, một tay quần chặt chiếc khăn quàng cổ, tay kia giữ mái tóc đang bay loạn theo gió. Giọng nói trong trẻo trong không khí giá

lạnh như tan thành những mảnh nhỏ: “Em biết anh rất tốt với em”.

“Thật không?”. Anh ta cũng quay đầu nhìn cô.

“Vâng, cho nên chưa nói tới có tha thứ hay không, bởi vốn dĩ em không hề tức giận”. Cô im lặng, đột nhiên hỏi lại: “Anh cho rằng cuộc sống hôn nhân trước kia của em không hạnh phúc đúng không?”.

Mấy tháng trước, khi ở trên máy bay, anh ta từng hỏi cô vấn đề giống thế. Hôm nay trái ngược, Lâm Liên Thành tự cảm thấy có chút buồn cười nhưng trong lòng lại chua chát không sao chịu nổi. Anh ta trầm mặc một lúc, rốt cục vẫn nói cho cô hay: “Anh từng hỏi em như vậy. Lúc ấy em đã trả lời anh, rằng em rất hạnh phúc”.

“Thật sao?”. Cô dường như không dám tin tưởng, hai mắt mở to.

“Thật”. Anh ta cười gượng gạo: “Chính anh cũng một mực cho rằng, chắc hẳn em thật sự đã có một cuộc sống rất tốt”.

Nhìn cô dường như vẫn chưa hiểu, anh ta nói thêm: “Em còn nhớ chúng ta nói trong điện thoại chứ? Thẩm Trì làm gì, cho đến bây giờ em vẫn chưa biết, đúng không?”.

Cô lắc đầu.

Lâm Liên Thành nghĩ cô muốn nghe đáp án. Kết quả ngay sau đó, cô bỗng nhiên ngắt lời anh ta: “Em thay đổi ý định rồi. Về chuyện này, em muốn tự mình tìm hiểu. Vì vậy, anh không cần nói cho em biết trước”.

“Em chắc chắn chứ?”.

“Chắc chắn”. Cô chỉ vào quán Mc Donald 24 giờ phía bên đường, mỉm cười thay đổi chủ đề: “Đi lâu như vậy, thực sự thấy đói, anh mời em ăn cánh gà đi”.

Anh ta buông ánh mắt nhìn cô, cảm xúc không rõ ràng. Cuối cùng, chỉ có thể gật đầu: “Được”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bắt Đầu Đến Hiện Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: MỘNG TUỞNG

Thừa Ảnh về nhà tắm rửa xong bỗng nhận được điện thoại của Tiểu Băng.

Gần nửa đêm, Tiểu Băng khóc lóc nhờ giúp đỡ đã thật sự làm tay chân cô có chút lú lẫn. Điện thoại nói không rõ, cuối cùng Thừa Ảnh mất hơn nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng tìm thấy Tiểu Băng bị bỏ rơi bên ngoài một bãi xe vắng vẻ ở ngoại ô phía Bắc.

Dựa vào ánh đèn sáng lóa, Thừa Ảnh gần như lấp bắp kinh hãi. Sau một thoáng sửng sốt, cô lập tức cởi chiếc áo khoác của mình bọc lấy bà vai và tấm lưng trần của Tiểu Băng.

“Có thể nói cho chị biết có chuyện gì xảy ra không?”. Cô vừa hỏi vừa cẩn thận xem xét, chỉ thấy một bên mặt của Tiểu Băng bị sưng vù, khóe miệng tím bầm, rõ ràng đã bị ai đó ra tay quá mạnh. May thay, ngoại trừ chỗ đó ra, hình như không còn vết thương nào khác.

Nhưng Tiểu Băng vẫn liên tục lắc đầu, vất vả ngăn nước mắt, đưa ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Thừa Ảnh: “...Chị Thừa Ảnh, chị có thể đưa em về nhà được không?”.

Thừa Ảnh lo lắng nhìn Tiểu Băng nhưng không hỏi nhiều, nhanh chóng đưa cô ấy về thành phố.

Dáng vẻ của bọn cô tuy rất chật vật nhưng may mà nửa đêm không có ai ra vào thang máy. Tiểu Băng mở cửa nhà mình. Lúc ấy, Thừa Ảnh mới phát hiện, căn hộ độc thân chỉ bốn mươi năm mươi mét vuông này được trang hoàng cực kỳ lịch sự, tao nhã và xa hoa. Hiển nhiên là đã tìm được người rất hào phóng.

Thừa Ảnh tìm trong tủ lạnh mấy viên đá, dùng khăn mặt bọc lại rồi đưa cho Tiểu Băng. Sau đó cô đi luộc trứng gà.

“Dùng trứng xoa sẽ làm tan nhanh máu tụ”.

“Cảm ơn chị”. Tiểu Băng tập trung suy nghĩ, kinh hồn bạt vía ngồi trên ghế sofa, sự nhanh nhẹn đầy sức sống đã không còn nữa.

Thừa Ảnh ngồi quay lưng về phía chiếc bếp, cách nửa phòng khách lẳng lặng hỏi: “Bây giờ em đồng ý nói chuyện với chị được chưa? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?”.

Tiểu Băng áp khăn lên mặt, hàng mi buông xuống che phủ cảm xúc trong đôi mắt hẹp dài. Cô trầm mặc hồi lâu, mãi sau mới chịu mở miệng: “Buổi tối em bị người ta đánh...Anh ta tức giận, cố ý lột áo khoác của em, sau đó lái xe ném em ra ngoài ô...”.

“Đổi phương là ai?”.

“...Là khách”.

“Khách?”. Thừa Ảnh hơi dừng lại, ngữ khí vẫn rất bình tĩnh, nhìn không chớp mắt vào Tiểu Băng: “Em nói buổi tối em phải làm thêm, đó là công việc gì vậy?”.

Cơ thể Tiểu Băng dường như hơi rung động, một lúc sau mới ngẩng đầu lên. Trên mặt cô vẫn còn những vết đỏ, dấu bàn tay in rõ có thể thấy được. Bởi vậy có thể phán đoán cái tát ấy đã mạnh như thế nào.

Khóe miệng bị sứt ra, Tiểu Băng nói chuyện không được thuận tiện, và có lẽ là do xấu hổ, vì vậy giọng nói trở nên mơ hồ: “Nếu...nếu như em nói ra, chị có thể đừng nói cho người khác biết được không?”.

Thừa Ảnh hứa: “Được”.

Tiểu Băng hít một hơi thật sâu, thanh âm rất thấp: “...Một tuần vài buổi em đều đến Hội sở Tây Sơn để làm việc. Đó là chốn đi về của những kẻ nhiều tiền nhất Hải Vân”.

Nói đến đây, tất cả đều đã rõ ràng.

Thừa Ảnh im lặng một lúc rồi mới gật đầu: “Chị biết”. Thừa Ảnh quay lại tắt bếp, múc quả trứng đã được nấu chín ra, cẩn thận bóc vỏ, đưa cho Tiểu Băng: “Em tự xoa lên mặt đi”.

Tiểu Băng ngược đôi mắt sưng vù lên nhìn cô, bộ dạng muốn nói lại thôi, cho đến khi quả trứng đã nguội hoàn toàn, cô mới thấp giọng nói: “Cảm ơn chị”.

Thừa Ảnh ngồi xuống bên cạnh: “Chuyện như vậy sao em không gọi cho người của Hội sở trước?”.

“Không được”. Tiểu Băng lắc đầu, vẻ mặt có chút thê lương: “Mỗi vị khách đến Hội sở đều là những người không dễ đắc tội. Huống hồ...Lần này là do em sai trước”. Cô dừng lại, hàm răng trắng như tuyết cắn lên môi: “...Anh ta mời em đi ăn đêm nhưng giữa chừng em lại thay đổi không muốn, cho nên mới khiến anh ta khó chịu”.

Quay qua quay lại trời đã rạng sáng.

Trạng thái của Tiểu Băng nhìn qua thật sự không được tốt, có lẽ từ trước tới nay cô ấy chưa từng gặp phải chuyện như vậy. Trong lúc nhất thời lại không biết giải thích với Hội sở như thế nào nên cơ thể và tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Vừa hay hôm sau Thừa Ảnh không phải đi làm. Cô nghĩ bây giờ dù có quay về thì trời cũng đã sáng không thể ngủ được nên ở lại đây luôn.

Chỉ có một chiếc giường, hai người nằm cùng một chỗ.

Hình như do không ngủ được, sau khi tắt đèn, Tiểu Băng vẫn mở to hai mắt, nhìn lên trần nhà tối đen như mực, bỗng nhiên nói: “Chị Thừa Ảnh, em cảm thấy chị rất giống với chị gái của em”.

“Em có chị gái à?”. Thừa Ảnh cũng không ngủ.

“Vâng, chị ấy hơn em ba tuổi, là giáo viên dạy nhạc của một trường tiểu học trên thị trấn”.

Thừa Ảnh ngẫm nghĩ, rốt cuộc vẫn hỏi: “Vì sao em lại làm công việc này? Sinh viên như em có rất nhiều cách để kiếm tiền tiêu vặt. Em có thể đi làm gia sư, tìm công ty nào đó làm bán thời gian. Vì sao em lại muốn tới Hội sở để làm việc?”.

“Bởi vì sẽ kiếm được nhiều tiền”. Tiểu Băng hình như cười khẽ, ngữ điệu trầm thấp nhớ lại: “Chị cũng biết, nhà em chỉ là gia đình công nhân bình thường, tiền lương của ba mẹ không cao. Bình thường ăn tiêu tiết kiệm cũng chỉ đủ cung cấp cho hai chị em em ăn học, trong nhà căn bản không có gì để gửi ngân hàng. Sau này chị em đi làm nhưng trường tiểu học trên thị trấn đâu kiếm ra được mấy đồng cơ chứ. Huống hồ chị ấy còn phải nuôi con nhỏ, chi tiêu hàng tháng cho một đứa trẻ còn nhiều hơn cả người lớn. Hai năm trước tìm mẹ em gặp vấn đề lớn, thiếu chút nữa thì cứu không được. Lúc đó bác sĩ nói phải phẫu thuật càng sớm càng tốt, nhưng chi phí lên tới mấy vạn tệ, nhà em sao có thể gánh vác nổi? Nếu em không làm công việc này, có thể bây giờ em đã không còn mẹ nữa”.

Nói vợ chồng vì nghèo hèn mà trăm sự bị thương, có lẽ gia đình khốn khó cũng giống như vậy.

Tuy bản thân chưa từng phiền não vì tiền nhưng Thừa Ảnh có thể hiểu được sự bất lực và buồn bã ẩn chứa sau những chia sẻ đó.

Tiểu Băng là sinh viên của một trường đại học có tiếng, lại trẻ trung xinh đẹp, được ông Trời ưu ái. Có lẽ ngay tại thời điểm đó, cô ấy đã cho rằng chỉ có con đường này mới là sự lựa chọn tốt nhất để viện trợ cho gia đình mình.

Hai người càng nói chuyện càng cởi mở. Tiểu Băng miêu tả đại khái nội dung công việc của mình: “Thực ra, công việc không như trong tưởng tượng của chị đâu. Phần lớn, bọn em chỉ uống rượu, nói chuyện phiếm hoặc đánh bài. Nếu khách thích sẽ gọi bọn em đi ăn khuya. Còn chuyện khác, chỉ cần bước ra khỏi Hội sở, người của Hội sở sẽ không can thiệp quá nhiều hành động của bọn em, tùy bọn em muốn làm gì thì làm”.

“Vì vậy lúc này, em bị người ta đánh chỉ vì không đồng ý đi ăn khuya?”.

“Vâng...Nhưng đó chỉ là chuyện hiếm khi xảy ra thôi. Vị khách ấy buổi tối uống khá nhiều rượu, tính tình lại nóng nảy. Hơn nữa...quả thực là do em không đúng”.

Thừa Ảnh vẫn cảm thấy vô lý: “Chuyện xảy ra như vậy, em vẫn muốn sau này quay lại tiếp tục làm việc à?”.

“Đúng vậy”. Tiểu Băng dùng giọng điệu hờ hững nói thật: “Nhà em vẫn tiếp tục còn cần đến tiền, mà em...Em đã quen với cuộc sống hiện tại rồi. Em e là không còn cách nào khác để quay lại quãng thời gian suốt ngày lo nghĩ vì tiền nữa. Bây giờ em đã có nhà, ra ngoài đường không phải chen chúc trên xe buýt hay tàu điện ngầm, mua quần áo không cần phải vào cửa hàng cò kè mặc cả, nói tạm biệt với các loại mỹ phẩm rẻ tiền. Trước khi vào Hội sở, em không biết có tiền lại tốt như vậy. Hiện tại, em không thể tưởng tượng nổi bộ dạng của em sẽ như thế nào nếu mất đi tất cả”.

Thừa Ảnh trầm mặc trong bóng tối.

“Không phải chị cảm thấy em là người rất hư vinh đấy chứ?”. Tiểu Băng tự mĩa mai hỏi.

“Em có quyền lựa chọn cuộc sống của mình”. Thừa Ảnh đáp: “Nếu em xác định đi theo con đường này, chị hy vọng em có thể học được cách bảo vệ bản thân. Ít ra chuyện như ngày hôm nay, em cần bản có thể tránh được”.

“Em hiểu ý của chị. Kỳ thực, bình thường em không bốc đồng như vậy, cũng chưa từng gặp rắc rối vì khách hàng. Chỉ vì tối nay tâm trạng của em không được tốt cho lắm”.

“Hôm nay là sinh nhật của em”. Thừa Ảnh nhấn mạnh.

Nhưng Tiểu Băng lại thờ dãi: “Cũng chính vì vậy nên thành ra thế này”.

“Là sao?”.

“Em nghĩ...Có lẽ em đã thích một người đàn ông”. Hình như đoán đo mãi, cuối cùng Tiểu Băng cũng quyết định thẳng thắn.

Trong lòng Thừa Ảnh mơ hồ có dự cảm: “Không lẽ em thích một người trong Hội sở?”.

“Vâng. Nhưng trong lòng em không rõ. Anh ấy không phải của em”.

“Anh ta đã có bạn gái rồi à?”.

“Không. Anh ấy đã có gia đình”. Tiểu Băng bật cười, tựa như vô cùng đau khổ: “Em làm ở đó hai năm, gặp đủ mọi loại người nhưng chỉ có anh ấy là người đàn ông đã làm em động tâm. Em không hy vọng xa vời là mình có thể có được người đàn ông như thế. Em chỉ hy vọng mình có thể thuộc về anh ấy. Nhưng ngay cả như vậy em cũng không làm được”.

Tiểu Băng nói rất nghiêm trang, Thừa Ảnh không khỏi giật mình: “Anh ta từ chối em à?”.

“Không phải. Em chưa từng nói với anh ấy. Nhưng em biết, em và anh ấy vĩnh viễn không có khả năng”.

Thực ra, anh ấy đã không cự tuyệt cô, thậm chí từng có một thời gian ngắn, anh ấy còn cho cô được hưởng thụ sự đãi ngộ hết mức..

Đó là một thử nghiệm cô chưa từng trải qua trong đời, hạnh phúc gần như không thực tế vì được ai đó sủng ái, như được nâng lên mây cao, thế gian ngàn vạn phồn hoa này đều dễ như trở bàn tay.

Cảm giác được một người đàn ông chiều chuộng khiến cô như quên hết mọi cảm giác.

Cô không quan tâm anh ấy là người gặp dịp thì chơi, cũng không để tâm anh ấy còn có người phụ nữ khác. Thậm chí, cô không hy vọng xa vời sẽ chiếm giữ lấy anh ấy.

Trái tim của anh ấy, tình cảm của anh ấy, cô chỉ cần một chút.

Cô chỉ cần được chia cho một chút thời là sẽ cảm thấy thỏa mãn.

Khi nhàn rỗi, đám chị em trong Hội sở thường tụ tập nói chuyện, có người cảm thán bảo rằng: “Công việc này của chúng ta đối với khách hàng cũng là

duyên phận. Nếu như may mắn thì được sống chung với người mà mình thích. Còn nếu như gặp phải một vị công tử nào đó chẳng ra gì thì phải chấp nhận chịu đựng non mửa để mong kiếm được ra tiền...”.

Cô luôn nghĩ, gặp được người đàn ông kia, chỉ sợ đó là duyên phận của cuộc đời này.

Lúc ấy cô vừa mới đến chưa được bao lâu, ngay cả cách cười cũng chưa đủ chuyên nghiệp, thỉnh thoảng uống vài ly rượu mà gương mặt lập tức như bị thiêu cháy, hai má cứng ngắc, đầu lười tê dại, sao có thể cười được? Vì điều đó mà không ít lần đã bị quản lý trách mắng.

Nhưng cô hết lần này đến lần khác vẫn bị anh nhìn trộm.

Ngày đầu tiên gặp mặt, bởi vì trường học đột xuất tăng thêm giờ, học được một nửa cô vội vội vàng vàng trốn tiết. Thậm chí lúc tới hội sở quần áo chưa kịp thay đã bị giục vào phòng VIP.

Vì vậy, một tay cô vừa cầm theo chiếc váy vừa cẩn thận đẩy cửa.

Tiếng nhạc âm ỉ rất lớn đập vào mặt, có người đang ôm người đẹp trong lòng, tay cầm mic hát sai nhịp một ca khúc quen thuộc. Cô đi một đôi dép kẹp mới mua, ngón chân bị đôi dép mới cọ sát gây đau đớn. Ánh sáng trong phòng bao u ám, cô hơi có chút thất thần, chân dẫm lên tấm thảm mềm mại tựa như sắp ngã.

May mắn, viên quản lý đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô.

Cô khẽ cắn môi, nghĩ không tránh được sẽ bị quở mắng. Kết quả, quản lý không tỏ thái độ bất thường, chỉ thúc giục nói: “Ngẩng ra đó làm gì, mau lại kia đi”.

Cô ngẩng đầu lên, theo lời quản lý nhìn về phía trước.

Căn phòng bao rộng lớn sang trọng, trên chiếc sofa to rộng có một người duy nhất đang ngồi. Ánh đèn như những vì sao vỡ vụn, sâu kín rơi trước người anh ta. Hình như anh ta đang uống rượu, dáng dấp lười biếng vùi sâu trong chiếc sofa. Khuôn mặt ẩn trong bóng tối nhưng ánh mắt lại sáng vô cùng, hờ hững nhìn cô.

Tuy là người mới tới nhưng cô biết anh ta là khách mời danh dự của phòng bao này, những người khác chỉ là làm nền mà thôi. Huống hồ, những người khác...Mỗi người trong tay đều ôm một hai cô gái, chơi đùa hết sức náo nhiệt.

Chỉ có anh ta là bên cạnh trống không.

Cô còn đang ngạc nhiên, bỗng nghe anh ta nói: “Cô lại đây”. Giọng nói trầm thấp mang theo một chút men say.

Cô ngoan ngoãn đi đến trước mặt.

Ánh sáng giao thoa, rốt cuộc cô cũng nhìn rõ diện mạo của anh ta. Một gương mặt trẻ trung anh tuấn gần như sắc nét, rõ ràng đã say nhưng ánh mắt vẫn thiêu đốt, mang theo hơi thở trong trẻo lạnh thấu xương.

Anh ta duy trì tư thế lười nhác, ánh mắt hơi nheo nheo nhìn cô, sâu trong đáy mắt phẳng phát hiện lên một tia cực quang rất nhỏ, bỗng vươn tay đem cô kéo đến trước người.

Sức lực của anh ta không nhỏ khiến cô gần như ngã ngồi xuống. Khoảng cách gần như vậy, có thể thấp thoáng ngửi thấy hương vị lạnh lẽo thấm vào người. Cô khẽ chặn tay trước ngực anh ta, tim đập mạnh, giọng nói run rẩy: “Ngài...xin hỏi tôi phải xưng hô như thế nào ạ?”. Đây là lần đầu tiên, cô cảm giác hơi thở của mình không được ổn định nhưng không phải vì sợ hãi.

“Thẩm Tri”. Anh ta khẽ cười, ánh mắt hơi ngà ngà vẫn đang dừng trên mặt cô.

Cô khẽ cắn môi, nâng ly rượu lên định kính nhưng anh thân nhiên lấy ly rượu trong tay cô ra, hơi nhượng mảy hỏi: “Tư lượng của cô tốt lắm à?”.

Cô lắc đầu.

Anh cười to: “Vậy thì đừng có uống”.

Buổi tối hôm ấy, anh uống rất nhiều rượu, còn cô từ đầu tới cuối đều chấp hành dùng nước khoáng để tiếp khách. Cuối cùng, bất kỳ ai cũng nhìn ra cô có được sự ưu đãi đặc biệt, một số chị em khác còn tỏ rõ vẻ mặt ghen tị. Nửa đêm, khi rời đi, anh đã uống quá say, tay nhéo nhéo cầm cô, hỏi: “Có đói bụng không?”.

Chưa từng có ai hỏi cô như vậy, không phải trước đây, mà cả cuộc sống sau này, cũng không ai hỏi cô như thế.

Những vị khách khác muốn đưa cô đi, bình thường chỉ nói một câu: “Theo tôi ra ngoài ăn đêm đi”.

Giọng nói của anh sau khi say như mang theo hơi cồn nguyên chất mát lạnh, trong ánh đèn mờ tối tấm nhẹ nhàng thu hút cái nhìn của cô. Cô biết anh đã say nhưng ánh mắt vẫn mang lại cho cô cảm giác dịu dàng chiều chuộng mà lần đầu tiên cô được thấy trong đời.

Và ánh mắt ấy, sau khi cô được anh cung chiều đã không còn nhìn thấy nữa.

Cô thậm chí không biết mình có chỗ nào hấp dẫn anh đến vậy, chỉ biết tất cả giống như một giấc mơ, hơn nữa, đó còn là một giấc mơ vô cùng đẹp.

Trong thời gian đó, số lần anh đến hội sở rất thường xuyên. Thỉnh thoảng uống rượu, đôi khi cùng mọi người đánh bài, gần như đều gọi cô đi theo.

Hàng đêm sau khi hoạt động kết thúc, cô liền cùng anh xuống núi ăn khuya.

Cô dần dần biết được thân phận của anh, bất kể đi đến đâu đều tiền hô hậu ủng. Cuộc sống của cô đi theo anh như sao quanh trăng sáng, bởi anh cũng hết sức chiều chuộng cô.

Cũng chỉ như thế mà thôi.

Cuối cùng, anh dẫn cô đi ăn, tặng cô những món quà đắt tiền, thậm chí có lúc, cô có thể không phải uống rượu nhưng chỉ như thế mà thôi.

Ai cũng nói anh sùng ái cô nhưng trên thực tế, cho tới bây giờ, cô vẫn chưa có được điều cô muốn, cho dù là một nụ hôn.

Cô mơ hồ biết vấn đề xảy ra rồi lại đoán không được rốt cuộc là vì chuyện gì.

Chỉ có một lần, anh đến hội sở một mình. Kỳ thực, anh đã say bết nhè khi đến hội sở, nửa nằm nửa ngồi như đang ngủ trên sô pha. Cô cầm chiếc khăn ẩm bước vào, định lau mồ hôi trên trán. Kết quả cô vừa lại gần, anh đột nhiên cánh giác mở to mắt.

Rõ ràng là say, ánh mắt vẫn sắc bén như dao, dừng trên mặt cô. Cô lập tức thấp giọng nói: “ Là em”.

Vài giây sau, cô chứng kiến ánh mắt anh trong thoáng chốc dần dần dịu xuống, cuối cùng biến thành ngà ngà, mơ màng không hề phòng bị.

Anh nhắm mắt lại lần nữa, mi tâm hơi cau: “ Khó chịu quá...”.

Giọng anh khàn khàn, trái tim cô nghe mà đau đớn, vội vàng cầm lấy khăn mặt giúp anh lau chùi. Anh đương nhiên thuận theo, để mặc cô hí hoáy.

Sau cùng, lúc cô đang chuẩn bị đứng dậy để đi lấy nước, bất thành linh bị anh vươn tay giữ lại.

Bàn tay anh nóng hầm hập, lao nhanh ra nắm lấy cổ tay cô, đặt tay cô trước ngực mình. Cô nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh sô pha, cảm thấy khó hiểu, lại dường như buồn cười, giọng nói mềm mại dịu dàng: “ Em đi lấy nước cho anh uống”.

Anh thì thầm đáp: “ Ừ”, mắt nhắm lại như cũ, bàn tay cầm tay cô vẫn không nhúc nhích.

Cô nghi ngờ anh đã không nghe thấy, đành cúi người sát xuống, nói một lần nữa. Nhưng anh vẫn không hề có phản ứng.

Phòng bao yên tĩnh, ánh đèn chiếu rọi xung quanh chiếc ghế sô pha tạo thành những vòng sáng xuyên qua bóng tối. Cô cứ nhìn anh gần như vậy, sâu trong đáy lòng bỗng sinh kích thích, đánh bạo nhẹ nhàng đưa môi dán lên.

Ban đầu, cô vừa muốn hôn vừa muốn lui, dù sao trước kia cô cũng chưa từng làm chuyện như thế này bao giờ. Nhưng tuyệt đối không thể ngờ, ngay trong thời khắc cô chuẩn bị rời đi thì bỗng bị anh dùng lực giữ lại.

Không biết từ khi nào, đôi mắt anh đã mở một nửa, ánh mắt sâu thẳm dừng trên gương mặt cô. Nhưng vì khoảng cách quá thân mật, cho nên tiêu điểm hơi mơ hồ, tựa như không phải đang nhìn cô.

Cơ thể đang nằm nhôai trên người anh chưa kịp phản ứng cũng đã bị anh chiếm thế chủ động, hôn sâu hơn.

Như người bị mắc kẹt trên sa mạc khô cằn trong một thời gian dài, khi nhìn thấy ốc đảo, anh tham lam chiếm lấy từng chút một đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô. Môi lưỡi bị tách ra, cô tiếp nhận bàn tay mưa rền gió dữ đang xâm nhập cướp bóc, xen lẫn mùi thuốc lá nhân nhật cùng mùi rượu. Cô cảm thấy mình cũng như muốn say, toàn thân như rơi vào một con thuyền nâng giữa sóng lớn, choáng váng nhưng không có sức lực giãy dụa để thoát ra, cứ như vậy để mặc anh không có chừng mực tìm tòi.

Cô biết anh thật sự đã say, bởi vì những lúc tỉnh táo, cho tới tận bây giờ anh chưa từng chạm vào người cô. Mà giờ đây, nụ hôn sâu nhiệt tình này gần như bao phủ lấy cô.

Đến khi cô gần như không thể thở nổi, anh rút cuộc mới buông cô ra.

Cô thở hổn hển không ngừng, cơ thể như thoát lực, ngay cả những ngón tay cũng mềm oặt. Tác dụng của cồn khiến tim anh đập dồn dập. Cô cứ như vậy cách một lớp vải mỏng, nằm sấp im lặng lắng nghe tiếng tim anh.

Một hồi lâu sau, cô mới có cảm giác các ngón tay anh từ cổ hướng lên đường cong phía trước mon trón hai má cô, mang theo sự kiên nhẫn và ôn tồn vô hạn. Cô biết anh vẫn chưa tỉnh, sự va chạm này chỉ như một loại hành động vô thức nhiều hơn.

Cô im lặng nhắm mắt lại.

Tất cả mọi chuyện xảy ra đêm nay, giống như một giấc mơ. Nhưng lại không giống nằm mơ. Bởi vì, dù là trong giấc mộng, bản thân cô cũng chưa từng được anh cư xử dịu dàng đến thế.

Cô không kêu một tiếng, lặng lẽ cảm nhận hơi ấm trong lòng anh. Cho đến khi, những ngón tay ngừng lại trên trán cô, sau đó là một sự im lặng kéo dài.

Giờ đây, cô thật sự không muốn phá tan hình ảnh trong giấc mơ. Cô đã đợi bao lâu như vậy, trái tim trông nóng lâu như vậy, mới có thể có được giờ phút này quả không dễ dàng gì.

Cho đến lúc hai chân bắt đầu run lên, cô mới theo bản năng khẽ cử động. Nhưng phía sau, trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ. Cô chưa bao giờ thấy anh nói chuyện bằng một giọng ôn nhu như vậy, gọi tên một cô gái.

Có lẽ anh đã quá say nên nói nhanh và nhỏ nên cô nghe không rõ hai từ ấy. Nhưng trong lòng cô mơ hồ biết nhất định đó là tên của một cô gái.

Không phải tên cô. Tên của cô phát âm khác hoàn toàn.

Trong nháy mắt, trong lòng cô phảng phất như trống đánh, trên lưng nổi một lớp mồ hôi.

Một số sự thật không cần phải suy nghĩ quá lâu, đôi khi chỉ trong phút chốc ngắn ngủi, cô liền hoàn toàn tỉnh ngộ.

Cô từng có một mong ước hèn mọn, ti tiện mà cho rằng, cho dù cùng với người phụ nữ khác chia sẻ tình yêu với người đàn ông kia, là do cô can tâm tình nguyện.

Nhưng cho tới hôm nay, cho đến giây phút này, cô mới hay cho dù nguyện vọng đó có hèn mọn như vậy cũng chỉ là điều ngoài tầm với.

Vĩnh viễn không thể chạm vào.

Không phải cô không đủ tốt, cũng không phải do người khác không đủ tốt. Chỉ là cho dù có sử dụng được thì người phụ nữ trong lòng anh mới là giấc mơ cô vĩnh viễn không thể chạm vào.

“Nếu đối phương đã có gia đình, vậy em cũng đừng mơ mộng nữa”.

Giọng nói bên cạnh đã kéo dòng suy nghĩ của Tiểu Băng trở lại, Tiểu Băng mỉm cười đáp: “Chị yên tâm, em hiểu mà”.

Thừa Ảnh trở mình, tự tìm tư thế thoải mái để đi vào giấc ngủ, ngủ điếu vì vậy mà trở nên có chút mơ hồ: “Chị sợ em rơi vào quá sâu, đến lúc đó sẽ làm hại chính mình”.

“Không đâu, em đã nghĩ thông suốt. Hơn nữa, cũng đã lâu em không gặp anh ấy”.

“Vậy à? Có thể anh ta đã có niềm vui mới”. Thừa Ảnh thuận miệng nói.

Tiểu Băng khẳng định: “Không có khả năng”.

“Vì sao?”.

“Em đoán thôi”. Tiểu Băng không muốn nói chuyện nhiều, tràm kín chắn đáp: “Chị Thừa Ảnh, chúng ta ngủ thôi. Hôm nay chắc chị cũng mệt rồi”.

“Ừ”. Thừa Ảnh nhắm mắt lại: “Chúc ngủ ngon”.

Mấy hôm sau, Thừa Ảnh không thấy Tiểu Băng ở lớp yoga, qua điện thoại mới biết cô ấy tạm thời ở nhà dưỡng thương.

“Bên kia hội sở có gây khó dễ cho em không?”.

“Không có, chị đừng lo lắng”. Tâm trạng của Tiểu Băng rõ ràng đã được hồi phục, cô nói đùa: “Chị bắt đầu quan tâm đến em hơn cả chị gái em đấy”.

Thừa Ảnh cũng cười: “Em giống như Thẩm Lăng, không khác gì em gái chị”.

Lúc ngắt điện thoại, cô lái xe từ tầng hầm ra, đi qua cổng bệnh viện thì nhìn thấy một đám đông cả đàn ông đàn bà đang cầm biểu ngữ màu đỏ trắng, tiếng ồn ào truyền ra rất xa. Cô vội vàng nhìn qua cửa kính xe rồi nhanh chóng đánh tay lái sang đường khác.

Gần đây trong bệnh viện đã xảy ra sự cố. Có một vị bác sĩ vì chẩn đoán nhầm khiến bệnh nhân tử vong, người nhà bệnh nhân đến yêu cầu bồi thường. Kết quả là bệnh viện không đồng ý, vì thế bọn họ đã khởi kiện, đồng thời gây náo loạn bệnh viện. Liên tục trong vòng một tuần đều đứng chặn ở cửa bệnh viện gây thị uy. Thi thoảng có một vài bác sĩ lái xe riêng bị bọn họ hung hăng ngăn lại, thái độ ngang ngược, lời lẽ tục tĩu, không những làm ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của bệnh viện còn khiến cho mọi người cảm thấy hoảng sợ. Nội bộ bệnh viện đã ban hành thông báo khẩn cấp, nhắc nhở mọi người nên ra vào bằng đường vòng.

Vì việc này mà Thừa Ảnh về nhà muộn hơn so với ngày thường. Xe chạy đến dưới lầu, đèn xe phía đối diện liền hướng về phía cô nhấp nháy hai cái.

Cô bị ánh sáng làm hoa mắt nên tạm thời dừng xe lại. Đối phương cũng vội vàng tắt đèn, một thân hình cao lớn thon dài màu đen đẩy cửa xe ra đi đến,

như hòa lẫn trong bóng tối trầm lắng.

Cô sững sốt, không biết vì sao tim bỗng đập nhanh hơn. Nhưng cô chỉ biết ngồi bên ghế lái, im lặng bất động nhìn đối phương tới gần.

“Sao thế, sao lại không phản ứng gì khi thấy anh vậy?”. Thảm Trì một tay rút trong túi áo khoác, một tay gõ cửa kính xe, chờ cô hạ cửa sổ xuống, anh mới hơi nhướn mi hỏi.

Giương mặt cô không chút thay đổi: “Lười xuống xe, lát nữa còn phải đánh vào tầng hầm”. Nói xong cô liếc mắt nhìn anh, hỏi không đầu không cuối: “Đại giá quang lâm, anh có việc gì à?”.

Thảm Trì cười như không cười dò xét: “Lên lầu rồi nói”.

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới lại khiến cô thấy không vui, lập tức giận tái mặt: “Không được, tôi không thích đi đâu cả, có chuyện gì thì nói ngay dưới này đi”.

Kết quả, Thảm Trì thật sự cười thành tiếng. Lúc này anh giống như đang thưởng thức sắc mặt nổi giận đùng đùng của cô. Trong ánh mắt sâu đen ẩn chứa không che giấu vẻ hứng thú, chăm chú nhìn cô: “Đã hơn nửa tháng rồi sao vẫn giận à?”.

Ai giận chứ?

Cô nhin không được đưa khoe mắt coi thường nhìn sang, làm như không thèm cãi lại.

Nhưng anh trực tiếp vươn tay kéo cửa xe ra, cầm lấy tay cô: “Nếu không muốn đi lên, vậy chúng ta cùng đi ăn comi”.

Lực của anh không mạnh nhưng động tác vô cùng kiên quyết. Thậm chí, không để cho cô có cơ hội phản kháng hoặc cự tuyệt, đã gọi lái xe lại, dặn dò: “Cậu lái xe này vào tầng hầm đi”. Nói xong liền kéo cô ngồi vào trong xe mình.

Cô dẩy dựa theo bản năng nhưng anh vẫn nắm chặt tay, đồng thời thiện ý nhắc nhở: “Xe đã chạy, bây giờ mà nhảy xuống sẽ bị thương đấy”.

“Cũng là do anh ép buộc”. Cô không kiềm chế hết lên bực tức, mặc cho lái xe ngồi ở hàng ghế trước nghe thấy cười nhạo.

Nhưng lái xe của Thảm Trì có tố chất rất tốt, mặc cho phía sau phát ra động tĩnh gì vẫn không chớp mắt mà nhìn thẳng phía trước, toàn tâm toàn ý vào việc lái xe, khoe mắt không mấy may bị mọi việc xuyên qua tấm gương chiếu hậu làm cho phân tán.

Xe quả nhiên nhanh chóng rời khỏi tiểu khu, chạy trên đường cái. Hơn nữa, xe còn chạy theo phương hướng lạ lẫm.

Thừa Ảnh sau khi trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Không lẽ anh thực sự sợ tôi mở cửa xe nhảy xuống à? Có thể buông tay tôi ra được không?”.

“Không thể”. Thảm Trì cất giọng bình bình trả lời.

Cô hít một hơi, thầm nghĩ rằng nghiêng người nhìn anh. Vì sao cô bỗng nhiên cảm thấy không đủ năng lực để nói chuyện? Cũng không đúng, bọn họ hình như trong lúc này vẫn không có cách gì để nói chuyện cùng nhau.

Tuy hôm trước anh nói phải đi nửa tháng nhưng thực tế, bọn họ đã hai mươi mấy ngày chưa gặp. Không biết có phải do ánh sáng, mà cô cảm thấy lần này anh trở về hình như gầy đi chút ít. Vì thế càng làm hiện rõ hình dáng và gương mặt anh tuấn. Anh nắm tay cô, không quá lạnh, cũng không quá nóng, độ ấm vừa đủ.

Thừa Ảnh nhanh chóng phát giác ra mình đang thất thần, trong đầu không biết đang suy nghĩ vớ vẩn những gì. Cứ như vậy một lúc sau, bọn họ đã ra đến ngoài đường cao tốc.

Đèn đường hai bên lui nhanh về phía sau, ánh sáng nhấp nháy trên mặt Thảm Trì, thấp thoáng hiện ra dấu vết của sự nhột nhạt mệt mỏi.

Thừa Ảnh nghi ngờ chính mình hoa mắt. Từ sau khi mất trí nhớ và biết người đàn ông này cho đến nay, anh luôn tỏ khí thế lấn át, luôn chiếm vị trí là người thống trị. Có lẽ anh đã quen với phong thái mạnh mẽ, từ khi nào đã tỏ ra yếu ớt như vậy?

Cô đem suy nghĩ quan tâm vừa nảy sinh trong đầu nén xuống, chỉ hỏi: “Anh định dẫn tôi đi đâu vậy?”.

“Ăn comi”. Thảm Trì đáp gọn lỏn.

Nhiều hơn hai chữ sẽ chết sao? Cô nhin không được lờm anh nhưng anh không nhận ra, ngược lại còn nhắm mắt, tựa lưng vào thành ghế phía sau: “Chắc phải mất một tiếng, nếu cảm thấy nhàm chán, em có thể ngủ một lúc”.

Cô im lặng như cố ý chống đối lại anh, ánh mắt mở to, một lúc sau mới nói: “Tay tôi mỏi nhừ rồi”.

Từ lúc lên xe tới giờ, tay phải của cô vẫn bị anh nắm chặt lấy, cô thử gầy nhưng gầy không ra, lại không muốn làm lớn trước mặt lái xe, đành cứng ngắt để mặc anh. Vốn tưởng nói như vậy, anh sẽ biết điều buông tay. Kết quả không ngờ tới, anh dường như không muốn lên tiếng, cũng không chịu buông tay cô ra, ngược lại mười ngón tay càng siết chặt hơn.

Thừa Ảnh trợn mắt há mồm, bởi vì anh đã phản ứng trước cô, hoàn thành một loạt động tác. Cố tình coi như giúp cô đổi tư thế, cho nên cô không có lý do để tiếp tục oán giận.

Còn Thẩm Tri hình như đã ngủ, bởi vì đoạn đường tiếp theo rất dài, anh vẫn không mở miệng nói một câu. Cô ngồi một mình chán gần chết, lại không thể nói chuyện với lái xe, đành lấy điện thoại ra chơi trò chơi. Nhưng vì chỉ có một tay nên thao tác không được tốt, làm cô mất mạng rất nhiều lần.

Cuối cùng, điều duy nhất đáng ăn mừng chính là, bữa tối hôm ấy đồ ăn thực sự rất ngon, không uổng phí thời gian để đi.

Kỳ thực, Thừa Ảnh không ngờ mình được dẫn đi ăn đồ nông trang, hơn nữa do chính ông chủ tự mình đứng bếp, bung lên toàn những món ăn đầy hương vị màu sắc đặt lên bàn. Ngay cả rượu nếp của ông ấy cũng có mùi vị khác biệt, đáng tiếc tửu lượng của cô không tốt nên chỉ có thể uống được một chén nhỏ.

“Trước kia chúng ta đã gặp nhau một lần”. Ông chủ cười tủm tỉm nói với cô.

“Đúng vậy không? Trước kia tôi đã nói tay nghề của anh rất khá chưa?”

“Trước mặt tôi thì chưa, lúc về nhà có nói với Thẩm Tri hay không thì tôi không biết”. Lão Lãng cười hề hề, cô nghi ngờ anh ta đang cố ý trêu chọc cô.

Nhưng cô vẫn vô thức nhìn sang Thẩm Tri, người vừa mới đặt đĩa xuống, hồ hững nói: “Nếu bữa cơm này không thể khiến em nhớ lại, như vậy có thể chứng minh hương vị của nó hết sức bình thường, không đáng để khen ngợi”.

Lão Lãng cười ha ha: “Nếu đồ ăn tôi làm có thể có tác dụng thì tôi đã mở bệnh viện rồi”. Cả buổi tối anh ta tự rót tự uống, cảm thấy vô cùng mất hứng, nhìn không được nói với Thẩm Tri: “Hôm nay dù thế nào đi nữa thì cậu cũng phải uống với tôi vài chén”.

Tối nay ngay cả Thừa Ảnh cũng uống một chén nhỏ nhưng Thẩm Tri chưa thấm một giọt rượu nào. Huống hồ, đây là lần đầu tiên suốt cả quá trình anh dùng tay trái cầm đĩa ăn cơm. Tuy hành động rất lưu loát, trình độ linh hoạt không kém gì tay phải nhưng Thừa Ảnh nhớ rõ anh không phải thuận tay trái.

Mà vừa rồi ở trong xe, từ đầu đến cuối anh vẫn dùng tay trái nắm lấy tay cô.

Cô không ngạc nhiên, cho đến hôm nay, cô mơ hồ đoán tay phải của anh có vấn đề. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, cô vẫn nhẫn nại đợi đến lúc trên đường trở về mới hỏi.

Thực ra, lúc xe đã chạy đến trước cửa nhà, cô mới do dự hỏi một câu: “Tay anh, không sao chứ?”. Cô là bác sĩ, quan tâm chăm sóc bệnh nhân vốn là bản năng trực giác. Nhưng khi cố tình đối mặt với anh, dường như tất cả mọi phán đoán đều tạm thời không nhạy bén, lại bỗng nhiên như có chút e dè, muốn dùng giọng điệu bình thường nói chuyện với Thẩm Tri cũng là chuyện khó khăn.

Tâm trạng của Thẩm Tri hình như tốt hơn so với lúc đi, cười như không, hỏi lại: “Em đây là quan tâm đến anh đấy à?”.

Cô không thừa nhận, mím môi nhìn anh chăm chú, xoay người đẩy cửa xe, giọng nói hơi cứng ngắc: “Đừng để ý, tôi lên lầu đây”.

Cô đoán không ra suy nghĩ của anh. Không chỉ vậy, cô bỗng phát giác, có đôi khi, đến cả suy nghĩ của bản thân cũng trở nên khó nắm bắt.

Tựa như vừa rồi, chỉ trong lòng cô mới rõ, lúc đẩy cửa xe ra, cô gần như muốn bỏ chạy.

Chỉ cần đơn giản thừa nhận rằng cô quan tâm đến anh, điều này khó khăn gì cơ chứ?

Những chuyện tương tự, ở bệnh viện cô làm đâu có ít?

Chỉ khi đối mặt với một người thâm sâu như anh, cô bỗng sợ sệt, như thể nếu thừa nhận sẽ có một số điều thay đổi làm rung chuyển trời đất.

Mà cô sợ sự thay đổi này.

Cô đã rất vất vả mới thích ứng được với cuộc sống hiện tại. Và bây giờ, trong lòng cô đang chống lại mọi sự thay đổi mới.

Sự thực thì cô đi cũng không nhanh nhưng Thẩm Tri cũng không giữ lại. Sau lưng cứ như vậy im ắng, cho đến khi cô bước vào cửa vẫn chưa nghe thấy tiếng ô tô khởi động.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bắt Đầu Đến Hiện Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: THAY ĐỔI

Thừa Ảnh lơ đãng về nhà rồi vội vàng đi tắm. Cô vốn thích tắm dưới vòi hoa sen, nhưng hôm nay cảm thấy không có tâm trạng. Ngay cả đầu cũng lười gội, lúc khoác áo tắm đi ra, cô nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Cô cảnh giác nhìn xuyên qua mắt mèo trước, toàn thân bắt giác sùng sốt, sau đó mới mở cửa ra.

Thẩm Tri cứ như vậy thảnh thơi đứng ngoài cửa, ngữ khí hơi hợt: “Lâu vậy, anh tưởng em ngủ rồi”.

Cô không khỏi ngạc nhiên: “Anh đợi lâu thế cơ à?”.

“Khoảng hơn mười phút”. Dáng vẻ của anh có chút lười nhác, có lẽ do mệt mỏi, giọng nói hơi khàn: “Có thể mời anh vào ngồi một lát được không?”.

Cô còn đang ngạc nhiên, căn bản không nghĩ anh lại lên trên lầu, hơn nữa cứ đứng như vậy chờ cô ra mở cửa, nhờ đâu cô đã ngủ thật?

Cô há miệng thở dốc, cuối cùng đành nghiêng người để anh vào nhà, đồng thời nhin không được đề xuất: “Lần sau anh có thể đừng đến bất ngờ như vậy nữa được không?”.

Thẩm Tri bật cười, không để tâm: “Em không chịu mời, anh đành tự lên thôi”. Anh ngồi xuống sô pha, nói: “Một cốc nước lạnh, cảm ơn”.

“Anh đúng là tự giác thật đấy. Coi tôi là nhân viên phục vụ à?”. Cô hừ lạnh một tiếng, rót nước vào cốc và đá đến cho anh.

Khi nhận lấy chiếc cốc, anh vẫn dùng tay trái.

Cô nhất thời không nhin được, hỏi: “Tay phải của anh bị làm sao vậy?”.

“Tay không sao cả nhưng bị thương sau lưng, động tác giờ lên không được tiện cho lắm”. Anh hồ hững trả lời, ngược mắt quan sát cô: “Em chuẩn bị ngủ à?”.

Cô vẫn đang khoác áo choàng tắm, bên trong là váy ngủ, bộ dạng quả thật như muốn lên giường ngủ bất kỳ lúc nào.

“Không phải”. Cô phủ nhận theo bản năng, dùng một chút rồi nói: “Anh ngồi đi, tôi đi thay quần áo đã”.

Nhưng chỉ vài phút ngắn ngủi, đến khi cô thay quần áo đi ra, liền phát hiện Thẩm Tri đã ngủ.

Anh nằm nghiêng trên sô pha, có lẽ vì tránh đề lên vết thương phía sau lưng, cho nên tư thế không được tự nhiên, xem ra không được thoải mái. Nhưng quả thực là anh đang ngủ, mi tâm nhíu lại, hơi thở kéo dài đều đều.

Thừa Ảnh đứng trước sô pha, mấy lần đưa tay định đánh thức anh dậy nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống. Trong hoàn cảnh ánh sáng rõ ràng, cô nhận ra điều mình nhin thấy lúc này không phải ảo giác. Hơn hai mươi ngày không gặp, anh đúng là đã gầy đi, trong ánh mắt không che giấu được vẻ mệt mỏi. Cô lẳng lặng đứng nhin một lúc lâu rồi xoay người vào phòng ngủ bê chiếc chăn mới đi ra, cẩn thận đắp lên người anh, sau đó tắt đèn.

Đêm nay, Thừa Ảnh ngủ không được yên giấc, thậm chí còn hơi có dấu hiệu mất ngủ. Cô trằn trọc trên giường rất lâu, về sau hết trần trọc mơ màng lại bỗng nhiên tỉnh táo.

Gần sáng, cô sờ soạn trong bóng đêm đi ra ngoài. Cô cố ý đi thật khẽ, ở trong nhà mình mà làm như kẻ trộm.

Dựa vào ánh trăng chiếu vào cửa sổ phòng khách, cô có thể nhin thấy hình dáng người đó nằm ngủ trên sô pha. Không biết anh tỉnh khi nào, bởi vì chiếc áo khoác rơi tùy tiện trên mặt đất, còn anh cũng đã thay đổi tư thế ngủ tương đối thoải mái, nằm nghiêng người trên ghế.

Thừa Ảnh tựa vào khung cửa phòng ngủ, không biết qua bao lâu bỗng nhớ đến mục đích mình đi ra là để uống nước.

Cô thầm trách bản thân rồi bước nhanh qua phòng khách vào bếp. Lúc lấy nước, cô không cẩn thận tạo ra tiếng động nhỏ, nhưng phát hiện Thẩm Tri vẫn không bị đánh thức.

Trong lòng cô mơ hồ thấy lạ nhưng không thể nói rõ nguyên nhân. Có lẽ trong tiềm thức cô vẫn cho rằng Thẩm Tri hẳn là người rất tỉnh táo.

Cô định vừa uống nước vừa đi về phòng ngủ. Kết quả ma xui quỷ khiến lại quay vòng lại. Cô đứng trước sô pha, do dự một lát, cuối cùng vẫn giơ tay sờ lên trán anh.

Quả nhiên, nhiệt độ đã tăng.

Cô vội vàng lay anh dậy, nói: “Anh bị sốt rồi”. Cô dựa hoàn toàn theo bản năng, nếu không nửa đêm như vậy, trong phòng lại tối, bất luận thế nào cũng không phát hiện ra anh có gì khác thường.

Đầu óc của Thẩm Tri hình như chưa tỉnh táo, anh “ừ” khẽ một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Cô đứng dậy, quả quyết bật công tắc đèn trần.

Ánh đèn làm nổi bật gương mặt anh có chút yếu ớt nhợt nhạt, anh dường như không kiên nhẫn, hơi nhíu mày nói: “Tắt đi”.

Cô không thể không nhắc nhở anh: “Anh đang bị sốt đấy”.

“Không sao”. Tiếng anh khàn khàn, giọng điệu vẻ như không mấy quan tâm.

Cô bỗng cảm thấy vừa tức vừa buồn cười nhưng không thêm so đo với người bệnh, giọng nói vô thức trở nên dịu dàng: “Đến bệnh viện nhé?”.

“Không cần”. Lần này, anh dứt khoát cự tuyệt.

Có thể thấy, anh thực sự đang rất khó chịu, hơi thở dồn dập nặng nề, lồng ngực phập phồng, trán cũng vã mồ hôi. Nhưng anh cứ như vậy kiên quyết nằm trên sofa không chịu động đậy, đèn ánh mắt cũng không chịu mở ra.

Thừa Ảnh không còn cách nào khác, không nói một câu đi lục tìm hòm thuốc.

Cần y tế, bông gạc, thuốc cầm, thuốc hạ sốt, thuốc kháng viêm... Mọi thứ trong nhà thực ra đều có đủ nhưng cô không biết cái gì đã gây ra sốt.

Đây là lần đầu tiên cô không biết phải dùng thuốc như thế nào, nói ra chỉ sợ đồng nghiệp cười chết.

Cô đành cúi xuống lần nữa, hỏi: “Anh uống thuốc hạ sốt trước nhé?”. Nói xong cô mới nhận ra mình đã quá dịu dàng, quả thực còn kiên nhẫn hơn cả lúc đi làm cư xử với bệnh nhân khó chiều nhất.

May sao lúc này Thảm Trì lại hết sức phối hợp, cầm cốc nước ấm và thuốc trên tay cô nuốt vào.

Thực ra, cô hơi nghi ngờ miệng vết thương của anh đã bị nhiễm trùng. Nhưng trước tình huống này, cô không dám tùy tiện cởi áo anh ra để xem. Ngược lại, Thảm Trì tự mình hỏi: “Trong nhà có thuốc kháng viêm không?”.

“Có”. Đúng như dự đoán, cô lập tức tìm hai viên thuốc chống viêm đưa anh uống, sau đó đề xuất: “Anh cho tôi xem vết thương sau lưng được không?”.

Thực ra, anh đã tỉnh táo, vì sốt cao nên tinh thần không được tốt, sắc mặt nhìn qua rất kém nhưng đôi mắt ngược lại hiện ra càng thêm sâu, ánh nhìn quét qua mặt cô, những cảm xúc mơ hồ không thể giải thích.

Loại cảm giác tim đập loạn nhịp lại tấn công lần thứ hai. Cô không dám nhìn thẳng vào anh, đành hạ thấp tầm mắt, nói: “Để tôi đỡ anh đứng lên trước đã”.

Anh để cô đỡ dậy, có lẽ do động vào vết thương, chỉ nghe thấy tiếng anh rên khẽ. Cô nhíu mày: “Cơ thể đã thế này, anh còn ra ngoài làm loạn?”.

Anh không trả lời, sắc mặt vẫn thản nhiên để cô cởi giúp áo.

Miệng vết thương lộ ra, khiến Thừa Ảnh hơi hoảng sợ.

Cô không biết trước kia mình đã từng xử lý vết thương kiểu này bao giờ chưa nhưng vẫn dựa theo bản năng, hỏi: “Đây là vết thương do đạn bắn?”.

Rõ ràng, viên đạn đã được lấy ra, trước đó vết thương đã được mổ và cũng được hút sạch dịch. Nhưng vết khâu lúc này đã bị nứt.

Thảm Trì như có như không “ừ” một tiếng, xem như đáp lại.

Bàn tay cô lạnh ngắt, trái tim cũng lạnh, trong lòng không khỏi chìm xuống... Rất nhiều suy nghĩ phán đoán như được chứng thực chen chúc từ trong đầu đổ xô ra ngoài, lấp kín đến nỗi không thể nói lên câu.

Để trấn định cảm xúc, cô tránh sang bên tủ thuốc, hít sâu một hơi để bình tĩnh rồi mới cầm dụng cụ quay lại.

Thảm Trì hờ hững nhìn, tầm mắt lại rơi xuống tay cô, vẫn còn tâm trạng đùa cợt: “Ồ đây em sắp xếp đầy đủ hết, có thể mở phòng khám tư được đấy”.

“Bệnh viện phát cho, là phúc lợi của cán bộ công nhân viên”. Sắc mặt cô không biểu hiện gì, rất nhanh vòng ra sau lưng anh, miếng bông thấm còn dùng giữa không trung, cô phát hiện động tác của mình có chút do dự: “Ồ đây cái gì tôi cũng có, chỉ không có thuốc mê”.

“Được”. Thảm Trì gật gật đầu.

Khoảnh khắc tiếp xúc với miệng vết thương, Thừa Ảnh rõ ràng cảm nhận được cơ thể Thảm Trì rung mạnh. Đau đớn lớn như vậy, như phản ứng dây chuyền, khiến tay cô không hiểu vì sao cũng run lên.

Bàn tay kia của cô vốn đang đỡ bả vai phải của anh, lúc này theo phản xạ có điều kiện mà giữ hơi chặt, móng tay đâm sâu vào làn da trần trụi.

Anh thở gấp, trong giọng nói mang theo ý cười xem thường: “Sao vậy, không ổn à?”.

Tâm tư như bị nhìn thấu, cô không muốn thừa nhận, vì thế mà giận dữ lấy lại bình tĩnh, trả lời không chút tình cảm: “Tôi đang chờ anh thích ứng đau đớn đây”.

Nói xong câu đó, cô không chần chừ gì nữa, nhanh chóng cầm lấy kim chỉ khâu lại.

Kim xuyên qua da thịt, máu tươi theo động tác của cô một lần nữa trào ra nhưng suốt cả quá trình Thẩm Trì không hề rên một tiếng. Mười ngón tay anh bám chặt thành ghế sofa, thân thể cứng ngắc gắng gượng chống đỡ cơn đau, như hoàn toàn yên tâm phơi bày sự yếu ớt của mình trước mặt cô, mặc cô chỉ phối.

Thừa Ảnh đứng sau lưng Thẩm Trì, từ đầu tới cuối không thể nhìn thấy sắc mặt anh, cô chỉ nhìn thấy phía sau cổ anh phủ một lớp mồ hôi lạnh, làm cho mái tóc ngắn màu đen bị thấm ướt.

Cuối cùng cũng khâu xong, cô phát hiện lòng bàn tay mình ẩm ướt mát lạnh, không cảm nổi chiếc kim khâu trắng mịn. Cô nhìn không được thờ mạnh, thuận thế quỳ trên chiếc sofa.

Thẩm Trì đang nhắm mắt thoáng cái đã mở ra, xoay người nhìn cô: “Sắc mặt em trông rất xấu”.

Hơi thở của cô vẫn không ổn định, tựa như không có tâm tư để ý đến lời trêu chọc của anh, cô chỉ hơi nhú mày nhìn về phía anh: “Trước kia tôi đã từng làm chuyện tương tự như thế này cho rồi anh phải không?”.

Kỳ thực, giờ phút này trên người Thẩm Trì đã ướt sũng mồ hôi lạnh, gương mặt cơ hồ không chút huyết sắc, toàn thân không chịu đựng nổi sự mệt mỏi. Nhưng nghe cô nói vậy, anh lập tức vươn tay nắm lấy vai cô, trầm giọng hỏi: “Có phải em đã nhớ lại điều gì không?”.

“Không có”. Cô nhắm mắt: “Chỉ là hình ảnh vừa rồi rất mơ hồ..”. Nhìn về khăn trương của anh đang dùng tay phải nắm lấy vai cô, cô không thể không kéo tay anh xuống, rồi vội vàng cúi xuống chỉ vào miệng vết thương: “...Anh đừng lộn xộn, nếu miệng vết thương lại vỡ ra, tôi sẽ không giúp anh khâu lại nữa đâu”.

Anh dường như không nghe thấy, chỉ chăm chú nhìn cô: “Khoảng mười năm trước, có một lần em đã xử lý vết thương cho anh”.

“Mười năm trước?”. Cô sững sốt, bởi thực sự không ngờ tới: “Tôi và anh...Chúng ta biết nhau lâu vậy cơ à?”.

“Rất lâu rồi”. Anh cười như không cười, phảng phất như không chịu đựng được sự mệt mỏi, mồ hôi mắt vịn thành ghế, giọng nói trở nên khàn đặc.

Lần qua lần lại quá nửa đêm, Thừa Ảnh cũng cảm thấy mệt mỏi. Vừa rồi khâu vết thương giúp anh xong, tay chân cô như nhũn cả ra. Là một bác sĩ ngoại khoa, có lẽ đây là lần đầu tiên cô vất vả để hoàn thành việc khâu một vết thương nhỏ nhất như thế này.

Bây giờ, cô thật sự rất mệt mỏi mới có thể đứng dậy cầm chiếc khăn mặt sạch lau mồ hôi trên người giúp Thẩm Trì, sau đó nói: “Hôm nào anh rảnh, tôi muốn được nghe một số chuyện trước kia”.

Nếu cô biết anh từ hơn mười năm trước, như vậy có một số việc sẽ không khó giải thích.

Ví dụ như, tại sao ở Thượng Hải, mới gặp gỡ cô đã có cảm giác thân quen?

Ví dụ khác, vì sao chỉ có anh mới có thể đánh thức những ký ức vụn vặt mơ hồ của cô.

Thẩm Trì mặc xong quần áo rồi nằm xuống lần nữa, trả lời: “Được”.

Trước khi quay về phòng ngủ, cô dừng lại hỏi: “Ngày mai anh muốn ăn gì?”.

“Tùy em”. Anh ngược mắt nhìn cô: “Sao bỗng nhiên em lại tốt bụng như vậy?”.

Cô ngăn người, kỳ thực, ngay cả mình cũng không hiểu nổi chính mình, cứ hồ đồ u mê như thế giữ anh lại, đã thế còn chủ động chuẩn bị đồ ăn cho anh vào ngày mai.

“Chăm sóc bệnh nhân là trách nhiệm thiêng liêng của bác sĩ”. Cô cố gắng che dấu tâm trạng phức tạp, hồ hững nói: “Nhưng nếu mai anh hạ sốt, tôi không cần phải chăm sóc cho anh nữa. Vì vậy, chúc anh mau chóng khỏi hẳn”.

Cô nói xong xoay người bước được hai bước mới nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm: “Ngày trước, cứ khi nào anh nghĩ giữa chúng ta có thể tiến lên phía trước một chút, em sẽ sử dụng ngôn ngữ cơ thể để nói với anh rằng thực ra em vẫn đang bài xích. May thay, đêm nay không còn như vậy nữa. Anh thật sự hy vọng điều này không phải phù dung sớm nở tối tàn”.

Giọng nói của anh rất nhẹ, nghe không ra thật hay đùa. Còn cô đứng im một chỗ không quay đầu lại, một lúc lâu sau mới trầm mặc đi vào phòng ngủ.

Nhưng không thể không thừa nhận, khả năng phục hồi thể lực của Thẩm Trì đúng là số một. Đến sáng ngày hôm sau khi Thừa Ảnh rời giường, cô đã thấy anh thần trí sáng khoái ngồi đọc báo trên sofa, tựa như người vừa phát sốt vừa phải khâu lại vết thương đêm qua căn bản không phải là anh.

“Sớm vậy”. Anh ngược mắt nhìn cô rồi nhanh chóng tập trung vào tờ báo tin tức buổi sáng.

Thừa Ảnh cảm thấy mình nhất định ngủ chưa đủ giấc nên đầu óc mới sử dụng không được tốt: “Tờ báo này ai mang tới vậy?”. Cô nhớ rõ mình chưa từng có thói quen đặt báo.

“Hàng xóm nhà đối diện đưa cho”.

“Nhà đối diện?”. Cô phản ứng không kịp.

“Buổi sáng anh ra ngoài một lát, lúc trở về gặp hàng xóm nhà đối diện đi lấy báo. Sau đó đi ấy đã đưa một tờ cho anh xem”. Anh giữ tờ báo trong tay, lật một tờ, cuối cùng cũng chịu rời mắt nhìn cô: “Hôm nay em không phải đi làm à?”.

“Hôm nay được nghỉ”.

Thừa Ảnh vừa lấy tay vuốt tóc vừa đi đến bàn trà lấy lại chiếc chìa khóa cửa toilet cô đã tiện tay vứt ở đâu đó, tiện thể chăm chú liếc anh một cái.

Nếu đã đi ra ngoài sao còn quay trở về? Hơn nữa, xem ra anh rất “tự giác”, lúc đi còn không quên cầm theo chìa khóa của cô, bằng không sao có thể đi vào?

Bữa sáng là cháo loãng kèm vài món phụ, Thừa Ảnh lấy trong tủ lạnh ra một túi bánh bao lạnh, bỏ vào lò vi sóng. Thực ra, cô không biết thói quen ăn uống của Thẩm Tri. Hồi mới từ Thượng Hải trở về, tuy ở cùng một chỗ nhưng bình thường ngay cả cơ hội chạm mặt nhau cũng rất ít, càng đừng nói đến việc cùng nhau ăn chung một bữa sáng ấm áp như thế này.

Vì vậy, lúc cầm bát đưa đặt lên bàn, cô nói: “Nếu anh ăn không hợp, tôi cũng không còn cách nào khác”.

Sắc mặt Thẩm Tri điềm tĩnh nhìn cô: “Mới làm việc có vài tiếng, gai góc trên người em mọc nhanh thế”.

“Tôi chỉ ngăn ngừa trước thôi, tránh để lát nữa nghe anh oán thán”.

“Em cảm thấy anh là hạng người như vậy à?”.

“Chẳng lẽ anh không bắt bẻ?”.

“Gi cơ?”. Thẩm Tri cười như không cười nhướn mày: “Ngoại trừ bắt bẻ ra, trong lòng em anh còn đặc điểm gì khác nữa?”.

Hắn là có khuyết điểm! Trong lòng cô lặng lẽ lên án, thấy anh hiếm khi hào hứng như vậy, cô nghĩ thầm, dù sao mình cũng nên nể tình phối hợp một chút. Vì vậy, cô không hề nghĩ ngợi liền liệt kê một danh sách dài: “Tàn bạo, ích kỷ, độc đoán, không nói đạo lý. Anh còn muốn nghe nữa không?”.

Khóe miệng Thẩm Tri mang theo một tia cười khê, anh cúi đầu húp cháo, rồi chậm rãi nói: “Anh nhận ra sau khi mất trí nhớ, tài ăn nói của em thay đổi tốt hơn hẳn”.

“Có lẽ ngày trước tôi chỉ oán giận mà không dám nói”. Cô hơi dăm chiêu.

“Bây giờ em không sợ nữa à?”.

“Không có gì đáng sợ cả”. Cô lắc đầu: “Vì vậy tôi mới không hiểu, trước kia tôi chưa từng chỉ ra những đặc điểm này trước mặt anh sao?”. Nói xong lời cuối cùng, cô cố ý lên giọng hai chữ đặc điểm, tỏ ý trêu chọc.

Thẩm Tri dường như không nghe thấy, chỉ cầm lấy một cái bánh bao, bẻ một nửa đưa cho cô, sau khi cô cầm lấy rồi, anh mới đáp: “Còn nhớ hôm đó trên sân tennis em hỏi anh vấn đề kia không?”.

Hôm ấy, anh dẫn cô đi chơi bóng. Ở bên cạnh sân bóng, cô không kiềm chế nghi ngờ hỏi rằng: vì sao tôi vẫn dễ dàng tha thứ cho anh, lại không chia tay với anh cơ chứ?

Cô gật đầu: “Đúng rồi, không phải anh nói anh biết nguyên nhân sao? Giờ thì anh nói đi”.

Thẩm Tri cười cười, dùng ánh mắt sâu đen chăm chú nhìn cô: “Vấn đề hôm đó và vấn đề ngày hôm nay, có thể dùng cùng một đáp án để giải thích. Đó chính là, bởi vì em quá yêu anh”.

Thừa Ảnh vừa lúc cắn một miếng bánh bao trắng mềm, kết quả thiếu chút nữa bị sặc. Cô không thể không dừng lại ho một trận. Còn Thẩm Tri thì vô cùng tốt bụng buông thìa, lấy tay vỗ vỗ sau lưng cô.

Cô hơi tức giận, phất tay đẩy anh ra, chậm chạp tự lấy lại khẩu khí, khóe mắt lườm sang, giọng điệu rất khinh thường: “Mới sáng ra nói đùa như vậy, sự hài hước của anh thật là mạnh mẽ”.

Thẩm Tri lơ đãng, thản nhiên hỏi lại: “Em cảm thấy câu trả lời này không đáng tin cậy à?”.

Cô có phản nghen lời.

Quả thật, không thể nói là tin, nhưng không thể phủ nhận toàn bộ tính chân thực của nó.

Quá khứ như thế nào, dù sao cô đã không còn nhớ rõ, căn bản không có quyền gì để lên tiếng. Có lẽ cô đã từng thực sự cùng anh như keo như sơn?

Nhưng trước mắt, cô không muốn thừa nhận điều này.

Sau khi ăn sáng, Thẩm Trì ra ban công gọi điện. Cô thu dọn chén đĩa rồi đứng ngẩn ngơ bên cạnh bồn rửa.

Hôm nay vốn là ngày nghỉ, nhưng vì anh ở nhà, ngược lại biến thành tâm trạng của cô không được yên ổn, tất cả mọi kế hoạch như bị đảo lộn. Còn cô thậm chí không biết khi nào thì anh rời đi hoặc sẽ không đi.

Không lâu sau, phía sau truyền đến giọng nói: “Anh có việc phải ra ngoài, trước bữa trưa sẽ trở lại”.

Tay cô đầy nước, giặt mình xoay người hỏi: “Trở về gì chứ?”.

“Không phải hôm qua em mời anh ở lại ăn cơm sao?”. Thẩm Trì đứng cạnh cửa bếp, hơi nheo mắt chất vấn.

Biểu hiện của anh làm cô hơi chột dạ. Đương nhiên là cô còn nhớ, khuya ngày hôm qua chính miệng cô đã hỏi hôm nay anh muốn ăn gì.

Cuối cùng, cô còn đang ngây người như vậy thì anh đã rời đi. Cô vươn tay tắt vòi nước, đúng lúc ngăn kịp dòng nước chuẩn bị tràn ra ngoài, tâm trạng không biết nói sao. Giống như xấu hổ, lại giống như bất an nhưng cuối cùng vẫn là cam chịu thay quần áo đi mua đồ ăn.

Quả nhiên Thẩm Trì nói như lúc gần đi, đúng giờ cơm trưa liền xuất hiện, vừa vặn cô cũng vừa hoàn thành xong món cuối cùng, làm cô nghi ngờ anh căn giờ để hiện ra.

“Sao chỉ có một bộ bát đĩa vậy?”. Thẩm Trì không còn mặc bộ quần áo ngày hôm qua, anh đưa tay ném chiếc áo khoác lên sofa, thành thạo đi đến cạnh bàn ăn để xem xét.

Thừa Ảnh gương mặt ủ rũ: “Bởi vì tôi đoán anh sẽ không về kịp”.

“Hiếm khi có cơ hội như thế này sao có thể bỏ qua?”. Thẩm Trì tự tự đi vào bếp, sau đó cầm một bộ bát đĩa đi ra.

Cô nhìn hành động của anh, cảm thấy không thể nói nên lời. Mới qua một buổi tối, dường như anh đã đem nơi này biến thành ngôi nhà thứ hai của mình.

Trong lúc ăn cơm, Thừa Ảnh bỗng nhiên nhớ ra, hỏi: “Anh dẫn người từ Vân Nam trở về lúc nào vậy?”.

Thẩm Trì hồ hững trả lời: “Chập tối hôm qua”.

Chập tối?”.

Cô hơi ngạc nhiên: “Có nghĩa là, tối qua lúc nhìn thấy anh ở dưới lầu, anh vừa mới trở về?”.

“Ừ”. Anh dừng lại liếc nhìn cô một cái: “Có vấn đề gì à?”.

Đương nhiên là có. Quả thực cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Anh đã cố ý, trên người mang đầy vết thương nhưng không chịu tìm bác sĩ để xử lý, cũng không về nhà nghỉ ngơi, lại còn đi làm thêm mời tôi ra ngoài ăn cơm. Sau đó, trước mặt tôi diễn khổ nhục kế”.

Anh hứng thú nghe cô nói xong mới không nhanh không chậm trả lời: “Ý em là anh đang lợi dụng sự thương cảm của em?”.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”. Cô cúi đầu ăn cơm, không hề để ý đến anh.

Bởi vì ngoài trừ điều đó, cô thật sự không nghĩ ra lý do khác tốt hơn để giải thích cho toàn bộ sự việc đã xảy ra tối qua.

Anh không quan tâm đến thương tích trên cơ thể mình, dường như việc đi gặp cô trước, sau đó ăn tối cùng nhau quan trọng hơn bất kỳ chuyện gì khác. Chuyện này hết sức vô lý, có nói ra cũng chẳng ai tin được.

Hơn nữa, nếu như đêm qua cô không có sự thương cảm, nếu như cô nhẫn tâm một chút thì giờ khắc này địa bàn của cô đã không bị anh xâm lấn một cách hợp lý như thế.

Bây giờ, cùng ngồi chung bàn ăn, tâm trạng của cô một lần nữa lại nảy sinh sự lo sợ nghi hoặc, loại ý thức mơ hồ về một hiện trạng sắp thay đổi khiến cô vô cùng bất an khó chịu, đành dùng hình dạng hung dữ để che giấu cảm xúc.

Kết quả, Thẩm Trì không đưa ra ý kiến, chỉ dựa vào lời cô mà nói: “Nếu chiều nay thực sự hữu ích như vậy, tương lai anh sẽ xem xét dùng vào việc đa dụng, để đạt được các mục đích đến tối khác”.

Cô dường như nghẹn lời trước giọng điệu ôn hòa đó, một lát sau mới nghiêm túc thỉnh giáo: “Trước khi tôi bị mất trí nhớ, chúng ta cũng nói chuyện với nhau kiểu như thế này à?”.

“Không phải”. Thẩm Trì hình như đã ăn no, buông đĩa xuống nhìn về phía cô: “Chúng ta đã bỏ qua đoạn này. Lúc tốt thì rất tốt, nhưng lúc xấu thì lại rất xấu. Giống như bây giờ, anh cho rằng cũng không tệ lắm, cảm giác rất mới mẻ”.

Thừa Ảnh cuối cùng đã nhìn ra, lúc này anh vô cùng hưởng thụ tình trạng hơn thua hoặc đấu võ mồm của hai người. Vì vậy, cô quyết định im lặng, mặc

bản thân thấy buồn bực, còn anh càng thêm đắc ý.

Nhưng trước đó, còn một vấn đề cần được hiểu thấu đáo, cô không muốn bỏ qua một lần nữa. Vì thế, thừa dịp lúc Thẩm Tri chuẩn bị đi nghỉ trưa cô liền nói ra: “Anh có thể nói cho tôi biết, nghề nghiệp của anh là gì được không?”. Nếu anh không chịu trả lời, cô quyết định sẽ đuổi anh ra khỏi cửa.

Nhưng, Thẩm Tri cực kỳ hiếm khi giật mình, hỏi lại: “Em quan tâm đến điều này sao?”.

“Đương nhiên. Cuối cùng tôi cũng nên biết, rốt cuộc thì tôi đã được gả cho người như thế nào, anh thấy đúng không?”.

“Nhưng anh không nghĩ bộ dạng của chúng ta lúc này trông giống một đôi vợ chồng”. Anh không hề tâm cười cười, ngữ khí cũng rất gian xảo: “Ít nhất có chút nghĩa vụ mà người làm vợ phải làm, sau khi mất trí nhớ em đã không chịu thực hiện”.

Tất nhiên, cô có thể nghe hiểu được hàm ý nên không khỏi có chút lúng túng nhưng nhanh chóng phản ứng lại ngay: “Đừng có đánh trống lảng. Anh trả lời vấn đề vừa nãy của tôi trước đi”.

Thái độ kiên quyết của cô khiến Thẩm Tri trầm mặc, anh nhìn cô hết sức chăm chú, đáy mắt màu đen không có cảm xúc, mãi mới nói: “Buổi tối anh sẽ dẫn em đến một nơi”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bất Đầu Đến Hiện Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: KẾT THÚC

Đối với lời Thẩm Tri nói, Thừa Ảnh vừa có phần chờ mong vừa có phần lo sợ. Đợi cho màn đêm buông xuống, cả thành phố bị bao phủ bởi ánh đèn rực rỡ, anh mới dẫn cô đi, tìm hiểu về một thế giới đèn đỏ xa hoa ngợp trong hơi rượu.

Đó là một thế giới với những cảnh tượng hoàn toàn khác biệt ban ngày. Thậm chí, là cuộc sống về đêm có sự khác biệt rất lớn trong hiểu biết của cô.

Ngay cả sông bạc ngăm anh cũng dẫn cô tới.

Mà cô thề rằng, mới đêm trước, cô không hề biết ở Hải Vân còn tồn tại một nơi như vậy.

Lộng lẩy toàn người.

Ở đây có đủ loại khách đến đánh bạc, bọn họ khác nhau về giới tính, khác nhau về độ tuổi, khác nhau về màu da, lúc này, tất cả đều tụ tập một chỗ, thỏa thích phung phí về giàu có.

“Không phải ai cũng có đủ tư cách để vào đây”. Khi Thẩm Tri nói chuyện là lúc anh dẫn cô đứng bên lan can tầng ba, từ nơi này có thể đem toàn bộ sự náo nhiệt của căn phòng nhìn không bỏ sót. “Mà ở đây thắng thua hay giao dịch không nhất thiết phải bằng tiền”.

“Còn bằng gì nữa?”. Cô vịn vào tấm lan can chạm trổ, ánh mắt rơi trên người đám khách như đang điên cuồng tập trung đánh cược, theo bản năng liền hỏi.

“Đồ cổ, ngà voi, gỗ quý, tất cả những thứ nhìn thấy hoặc không nhìn thấy được, miễn là em có đủ vốn hoặc giá trị để có thể sử dụng đặt cược”.

Cô ngạc nhiên trước những gì anh nói, đây đều là những điều ngày thường cô chưa từng nghe đến: “Nghe thật mới lạ”.

Về mặt Thẩm Tri điềm tĩnh nhìn xuống đám người dưới lầu, tiếp tục nói với cô: “Nếu như em không muốn dùng cách đầu cơ trục lợi này để giành lợi ích, thì em vẫn có thể ở đây, dùng thứ có giá trị nhất mà mình nắm trong tay để trao đổi với người khác thứ mà em muốn đạt được nhất. Đó gọi là giao dịch công bằng, có cho có nhận”.

Cô quay sang nhìn anh: “Vì vậy, đây là nơi thuộc về anh?”.

Thẩm Tri cũng đưa mắt nhìn cô, gật đầu.

Tất nhiên cô biết, tòa kiến trúc này chẳng qua chỉ là một thế giới khổng lồ dưới lòng đất mà thôi. Đứng ở đây không thể nhìn thấy thế giới trong bóng tối, mỗi phút mỗi giây đều có thể sinh lợi nhuận rất lớn. Thậm chí, không thể đo lường giá trị của các loại giao dịch đó. Còn Thẩm Tri, người đàn ông mà cô kết hôn lại là chúa tể của thế giới khổng lồ kia.

Rõ ràng, cô đang đứng trên nền đá cẩm thạch sáng bóng vững chắc, nhưng giờ phút này Thừa Ảnh lại thấy hoảng hốt, như bỗng nhiên rơi vào một cái động lớn sâu không đáy.

Ánh đèn chiếu ánh sáng dày đặc từ trên trần xuống, không bỏ sót góc ngách nào, soi rõ nhất cử nhất động từng người phía dưới. Cô ngây ngốc nhìn

xuống, xung quanh dường như bị bao phủ một đám mây đen không thể chạm vào.

Còn Thẩm Tri?

Trước đó, cô đã quan sát người đàn ông này. Từ đầu đến cuối anh đều duy trì vẻ mặt điềm tĩnh thanh thản, mặc cho dưới lầu ồn ào tiếng người, anh vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Ngay cả khi anh hướng về phía cô giằng giải, ngữ điệu cũng lãnh đạm và bình tĩnh.

Cô nghe đủ những từ ngữ gây sốc nhưng từ miệng anh nói ra lại bình thường như không mấy quan trọng.

Anh đứng dưới ánh đèn sáng lạn, thậm chí không cần hành động hay nói gì, vô số những giao dịch không thể đếm được, giá trị không tính được lớn đến mức nào, liền như nước chảy từ tay anh chảy xuống.

Một tay anh kiểm soát toàn bộ huyết mạch các giao dịch ngầm, ung dung thản nhiên rồi lại thay đổi bàn tay mưa gió như chong chóng.

Cô phát hiện mình cho tới bây giờ như chưa từng biết anh.

Chỉ cho tới tối nay, sau khi đi chiêm nghiệm cùng với Thẩm Tri, cô mới như có hiểu biết chân thực đầy đủ về anh.

Ở dưới tầng vẫn đang trình diễn các tiết mục tiêu tiền điên rồ, còn bọn họ đứng ở tầng trệt nhưng lại hết sức yên tĩnh, không có bất kỳ ai đến quấy rầy.

Đương nhiên, Thẩm Tri không có ý định để cô lưu lại lâu trong một môi trường như vậy. Ngay khi anh chuẩn bị dẫn cô rời đi, có người đi lên tầng đứng trước mặt Thẩm Tri, ghé vào tai anh nói nhỏ vài câu.

Thẩm Tri nghe xong hơi gật đầu, nói: “Tôi biết rồi”.

Người đàn ông đó nhanh chóng bỏ đi nhưng không đi xa, mà đứng canh ở đầu cầu thang.

“Có việc gì vậy?”. Thừa Ảnh hỏi.

“Ở trên tầng có mấy người bạn của anh muốn bàn chút việc”. Thẩm Tri nhìn cô, khẽ cười: “Em có muốn đi cùng với anh không? Nếu không muốn, anh sẽ đưa em về trước”.

Thực ra, cô đã hồi phục lại cú sốc vừa rồi, chỉ là cô cảm thấy đám khói lượn lờ từ tầng dưới bay lên khiến lồng ngực bị hun khó chịu, như tảng đá lấp kín, hô hấp không được thông suốt. Cô muốn ra khỏi đây nhưng còn hơi chân chừ một chút. Cuối cùng, cô vẫn ngược lên nhìn thẳng vào anh, đáp: “Tôi sẽ đi cùng anh”.

Thẩm Tri thoáng nhíu mày ngạc nhiên, sau đó mỉm cười, làm như đành chịu: “Xem ra em định ở đây cả đêm để xem cho rõ ràng”.

Chỉ một lời gần như đã xé toạc tâm tư trong lòng cô. Thừa Ảnh không hề phủ nhận: “Có lẽ đây là chuyện tốt”.

Đáy mắt Thẩm Tri không khỏi sâu hơn vài phần, im lặng nhìn vào mắt cô rồi nói: “Anh cũng nghĩ như vậy”.

Cuối cùng, về đến nhà đã là nửa đêm.

Trên đường đi Thừa Ảnh rất ít nói, cô tự đặt mình vào trạng thái yên tĩnh tuyệt đối. Thực tế, vừa rồi lúc Thẩm Tri gặp mặt đám bạn, cô cũng không nói quá vài câu.

Không phải cô không thích ứng với hoàn cảnh như vậy.

Một đám đàn ông mở bàn, tùm tùm hút thuốc đánh bài, thi thoảng nói những câu chuyện mà đám phụ nữ không mấy quan tâm hoặc nghe không hiểu nội dung. Bọn họ mới là những diễn viên chính của căn phòng này. Còn những cô bạn gái đi bên cạnh, cho dù cách ăn mặc lộ vẻ đẹp để động lòng người cũng hoàn toàn là để làm nền mà thôi.

Những mỹ nữ mắt ngọc mày ngài thoáng nhìn đầy vẻ hứng thú, bất luận ai là người chiến thắng, bọn họ đều reo hò, nét mặt lộ vẻ tán thưởng.

Cũng chỉ có Thừa Ảnh là ngoại lệ, từ đầu đến cuối cô lặng lẽ đứng ngoài quan sát. Bởi vì Thẩm Tri đánh bài nên chỗ ngồi của cô đương nhiên được sắp xếp ở cạnh anh. Hầu hết thời gian, cô chỉ hơi liếc mắt nhìn qua là có thể thấy rõ từng biểu hiện dù nhỏ nhất trên mặt anh.

Bọn họ hình như đánh lớn, trực tiếp cầm thẻ thay thế tiền mặt. Tối nay, vận may của Thẩm Tri không phải quá tệ, nhưng chắc chắn không được coi là tốt. Dù trong lúc thắng hay thua, vẻ mặt của cô vẫn rất thờ ơ, coi cuộc chơi không quá nghiêm túc. Những chiếc thẻ đánh bạc màu sắc rực rỡ giống như ngọn núi nhỏ, đôi khi cứ như thế giao thẳng cho người khác, ngay cả lồng mày của anh cũng không hề động đậy.

Trước giờ cô chưa từng gặp một canh bạc nào như thế, số tiền thắng thua mỗi ván đều xem nhẹ như không, những kẻ chơi bài xung quanh tuyệt nhiên không để tâm đến.

Còn nội dung cuộc nói chuyện giữa Thẩm Tri và mọi người, cô cố tình bỏ qua.

Những chuyện như thế này, cô vốn không hiểu, hoặc có lẽ là không nên hiểu.

Suốt buổi tối ngày hôm nay, cô đi theo anh dường như chỉ có một mục đích. Cô chỉ muốn thấy, rốt cuộc anh là người như thế nào, cuộc sống của anh chính là những loại gì.

Xe đậu ở tầng dưới, Thẩm Tri tự mình đưa cô lên. Tới cửa nhà, anh thân nhiên hỏi: “Bây giờ em đang nghĩ gì?”.

Trên đường đi, anh để mặc cô im lặng hết lần này đến lần khác, giống như cho cô có một khoảng thời gian yên tĩnh để tự mình suy xét.

Cô cầm chiếc chìa khóa trong tay, đang định tra vào ổ, liền quay lại đáp: “Thực kinh ngạc”.

Anh tựa như không có gì ngạc nhiên: “Còn gì nữa không?”.

“Tôi không biết phải trả lời anh như thế nào”. Cô thẳng thắn lắc đầu.

“Nhưng anh muốn nghe”. Đôi mắt đen của anh sáng lên, nét mặt tỏ ý không chịu buông tha.

Trong lúc đó, Thừa Ảnh như bị mắc kẹt giữa cánh cửa và anh.

Thân hình anh cao lớn thon dài, gần như che nửa ánh sáng bên hiên nhà. Từ góc độ của cô nhìn qua, gương mặt anh bị ngược sáng, nhìn có chút u ám khó hiểu. Nhưng cô vẫn cảm nhận rõ về mạnh mẽ và thái độ kiên quyết của anh.

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp, ánh mắt bối rối. Chính anh đã dẫn dắt cô vào một thế giới xa lạ, một nơi xa hoa sang trọng nhất nhưng cũng có những giao dịch ngầm đen tối nhất, nơi mà tất cả mọi người đang nắm giữ sự giàu có và quyền lực. Tuy nhiên bọn họ vẫn phải tuân theo quy tắc mà anh đặt ra.

Quả thật, cô đã tự mình chứng kiến, kinh sợ trước những gì mình nghe thấy nhìn thấy. Huống chi, điều mắt thấy tai nghe này chỉ là một góc của tầng băng trôi mà thôi.

Nếu không phải vì anh, e là đời này và có lẽ cả đời sau nữa, cô không có khả năng liên quan đến một thế giới phức tạp như vậy.

Nếu như trước kia cô cảm thấy Thẩm Tri bá đạo ngang ngược thì bây giờ cô bỗng phát hiện, thực ra người đàn ông này còn có điểm đáng sợ. Cô chỉ là một người hết sức bình thường giản dị sống trong một thế giới bình thường, luôn có nỗi sợ hãi bẩm sinh trước những chuyện thần bí cũng như liên quan đến con người.

Nghĩ đến đây, tuy không nói một lời nhưng ánh mắt cô vẫn hơi lảng tránh theo bản năng.

Thẩm Tri nhìn sắc mặt cô, thấp giọng nói: “Em đang sợ hãi”.

Cô không thừa nhận cũng không phủ nhận, anh có năng lực quan sát và phán đoán quá mức nhạy bén, thường không cần tiêu hao quá nhiều khí lực, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tâm tư của cô.

Cô không muốn phí công giả vờ trước mặt anh, càng không muốn bịt tay trộm chuông lừa mình dối người, bởi vì như vậy thật sự quá mệt mỏi. Ngày thường mỗi lần ở chung, cô cố tình biểu lộ ra ngoài vẻ xa lánh, cảnh giác, thậm chí cả hình dáng hung dữ, tức giận chống đối. Tất cả đều nhằm che giấu lớp vỏ mạnh mẽ đang càng ngày càng bị nghiền nát.

Từ sau khi bị mất trí nhớ, cô dường như bắt đầu làm lại cuộc đời. Mà thế giới này rõ ràng có rất nhiều người nhưng chỉ duy nhất mình anh có khả năng làm nhiều loạn suy nghĩ của cô.

Sau khi mất trí nhớ, người đầu tiên cô gặp chính là Lâm Liên Thành, hơn nữa còn sống chung với Lâm Liên Thành mấy tháng ở Thượng Hải nhưng cô chưa từng động lòng.

Thẩm Tri nói đúng, lúc giúp anh khâu lại miệng vết thương, cô căng thẳng muốn chết, ngay cả những tiêu chuẩn chuyên môn cũng đột nhiên đánh mất, chính bởi vì cô không đành lòng.

Cô đã không nở.

Cô chưa bao giờ có cảm giác như vậy, bất luận là ai đi nữa, trừ anh. Chỉ khi cô phát hiện và đành phải thừa nhận sự thật đó là thời điểm cô nhìn thấy một khuôn mặt và bộ dạng chân thật khác của anh.

Mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý tốt từ trước, nhưng chân tướng vẫn làm cho cô không thể tiêu hóa nổi.

Cô dường như không có cách nào để biểu đạt tâm trạng mình lúc này. Cuối cùng, cũng chỉ nói: “Khuya rồi, tôi muốn nghỉ sớm một chút”.

Thẩm Tri không lên tiếng, vì thế cô tự mình cố gắng xoay vặn chiếc chìa khóa.

Tiếng khóa mở lách lách vang lên, Thừa Ảnh lúc này mới nhận ra các ngón tay mình như không thể kiểm soát một cách bình thường mà đang run rẩy khe khẽ. Hoàn toàn không phải do sợ hãi hay hoảng hốt, kỳ thực ngay chính bản thân cô cũng không thể hiểu nổi. Đối mặt với Thẩm Tri như bây giờ, cuối cùng đó là loại tâm trạng gì.

Trong lòng rối loạn vương vãi mơ hồ như một đoạn dây gai. Cô chỉ có thể tự trấn tĩnh mà nói: “Ngủ ngon”. Chỉ là một lời chia tay bình thường nhưng có vẻ như khiến người ta khó chịu hơn trước.

Thẩm Tri đứng sau cô, vẫn im lặng không đáp.

Thừa Ảnh cúi đầu bước vào nhà, nhưng thời khắc cô đang chuẩn bị đóng cửa thì bất ngờ bị một lực ngăn lại.

Một tay Thẩm Tri siết chặt cánh cửa, ngăn mạnh động tác của cô. Cô sững sốt, vừa xoay người vừa nhìn vào mắt anh.

Họ đang ở rất gần, từ trên cao anh hạ tầm mắt nhìn cô, giọng nói hơi trầm xuống: “Em như vậy, sẽ chỉ làm anh hối hận quyết định của mình đêm nay”.

Tìm Thừa Ảnh vẫn đang đập loạn xạ, anh đã đẩy cửa bước vào sau một giây, vươn tay trái siết mạnh cằm của cô rồi đặt xuống một nụ hôn.

Đôi môi mỏng của anh mềm mại mát lạnh, động tác cũng rất mạnh mẽ, như mưa to gió lớn cán rờ môi cô. Lúc đầu cô ngẩn ra nhưng ngay sau đó thì giấy dựa, còn anh nhắm mắt làm ngơ trước thái độ phản kháng của cô, chỉ nâng tay phải lên ôm lấy vòng eo cô, đem khoảng cách hai người xích lại ngày càng gần.

Mùi thuốc lá trên người anh xen lẫn với mùi nước hoa lạnh lẽo quét về phía cô. Trong nháy mắt, Thừa Ảnh mê muội, giấy dựa kịch liệt như thể nhất thời bị thiếu dưỡng khí, tinh thần hoảng hốt, trong đầu như có tia chớp xẹt qua tạo nên hình ảnh vô cùng mơ hồ.

Anh liền tận dụng khoảnh khắc cô đang bàng hoàng, thành công cạy mở hàm răng của cô ra.

Nụ hôn của anh không phải nhẹ nhàng, thậm chí mang theo tư thế ngang ngạnh điên cuồng gần như thô bạo, như thể dù cô đồng ý hay không thì đây là chuyện phải làm lúc này.

Cũng là việc duy nhất cần làm ngay.

Anh gián tiếp qua môi lưỡi của Thừa Ảnh, dễ dàng cướp đi dưỡng khí của cô. Còn cô phát hiện ra, mỗi lần mình tăng thêm lực chống cự thì lực ôm của anh cũng tăng lên, cho đến khi giữa hai người không còn chút khe hở, dán chặt hợp lại thành một. Tư thế này khiến cô mất thăng bằng, cánh tay không thể không ôm lấy anh mới không bị ngã xuống.

Trong tình huống như vậy, anh đã hoàn toàn chiếm thế chủ động, như một bạo quân tham lam, liên tiếp đòi hỏi thân mật một cách vô độ. Còn thái độ của cô như bị chọc giận, hai tay bám sau lưng anh, sờ soạng rớt cục cũng tìm được vị trí của vết thương rồi ấn xuống thật mạnh.

Cô là bác sĩ, đương nhiên biết kiểm chế sức lực để vết thương mới không quá đau. Quả nhiên, cơ thể Thẩm Tri hơi rung động, đồng thời nhin không được cúi đầu kêu một tiếng đau đớn.

Cô nhân cơ hội đẩy anh ra xa một chút, tuy chỉ có mấy centimet nhưng cuối cùng cũng tranh thủ được ít dưỡng khí trong lành. Gương mặt Thẩm Tri vì đau đớn mà trắng bệch, đôi mắt đen láy càng thêm âm đạm, nhìn không ra cảm xúc.

Anh không buông tay mà vẫn giữ lấy thắt lưng của cô, khiến cô không thể động đậy. “Em đúng là tàn nhẫn”. Giọng nói khàn khàn trầm thấp không rõ vui hay giận.

Cô há to miệng thở hỗn hển, không quên uy hiếp: “Hãy buông tôi ra, bằng không tôi sẽ tàn nhẫn thêm lần nữa đấy”.

“Vậy thử xem sao”. Anh dường như không quan tâm, thân nhiên nói xong liền cúi người hôn cô lần nữa.

Không giống như trận tàn sát bữa bãi vừa rồi, lần này anh cực kỳ kiên nhẫn, nhẹ nhàng linh hoạt mở môi và răng cô ra, dịu dàng dầy vò cánh môi, như nhấp nháp một ly rượu ngon quý giá, hoặc cư xử điềm đạm như với tình nhân.

Cô vốn chấp nhận cho qua trận mưa rền gió giữ xâm lược vừa nãy. Kết quả, đối mặt với sự ôn nhu xảy ra bất ngờ, nhất thời lại có phản ứng. Bàn tay vẫn dán lên miệng vết thương của anh làm thế nào cũng không có cách dùng lực.

Anh thoáng dừng lại, im lặng nhìn cô, tiếp theo liền hôn sâu hơn.

Phải thừa nhận, nụ hôn của anh rất có kỹ thuật và tính dẫn dụ. Khoảnh khắc bị anh công thành chiếm đất, trong sâu thẳm tâm trí của Thừa Ảnh như có thứ gì đó âm ỉ nổ tung...Giống như rơi vào một mạng tối tăm, vương vãi giữa lưới, điều duy nhất cô có thể cảm nhận được chính là hơi thở của anh, lạnh lẽ không một tiếng động vây quanh mình, sau đó dần dần dung hợp.

Trong lòng cô muốn tiếp tục đẩy anh ra, nhưng cơ thể tựa như không muốn nghe theo, thậm chí còn làm trái ý thức, bắt đầu không kiểm chế được mà đáp lại.

Không biết cứ như vậy bao lâu, tất cả cuối cùng cũng kết thúc.

Thẩm Tri thoáng lui lại một chút, bật cười, đặt hai ngón tay lên gần trán cô, kết luận: “Tuy nơi này của em bị mất trí nhớ, nhưng cơ thể của em lại nhớ rõ anh”.

Thừa Ảnh còn hơi ngơ ngàng, mất một lúc lâu mới hiểu ý anh, hiếm khi không phản bác ngay lập tức. Bởi ngay bản thân cô còn cảm thấy giật mình, tiếp

xúc thân mật như vừa rồi, dường như trí nhớ sâu trong cơ thể cô đã thực sự tỉnh lại theo bản năng.

“Bây giờ anh đang rất đặc ý phải không?”. Tiếp cận quá gần, cô không thể không ngẩng mặt lên mới có thể nhìn rõ anh.

Thẩm Tri không trả lời, im lặng một lúc rồi đột nhiên nói: “Lúc ở Vân Nam, anh đã nghĩ thiếu chút nữa không còn cơ hội sống để trở về tìm em”.

Thì ra vết thương ngày trước nghiêm trọng đến vậy, thực sự khiến cô sửng sốt, không khỏi nhớ đến lời anh nói trước kia, sau khi từ Vân Nam trở về, việc đầu tiên anh làm đó là đứng dưới tầng chờ cô.

Có lẽ vì điều đó mà nụ hôn khi này, lúc vừa mới bắt đầu mới có thể điên cuồng đến thế.

Cô không thể không nhíu mày, bỏ qua tia sợ hãi trong lòng, cô ý kéo căng khuôn mặt, nói: “Nếu đã cận kề với sinh tử thì cũng nên cân nhắc điều chỉnh lại việc kinh doanh mới đúng chứ?”.

“Còn sống trở về tìm em cũng là một việc đúng đắn”.

Cô không tin điều đó, nhin không được cười nhạt: “Tìm em làm gì?”.

“Để hôn em”. Thẩm Tri thay đổi bộ dạng tựa như cười mà không cười, nhẹ nhàng hạ tầm mắt nhìn cô: “Chuyện này chẳng lẽ không được tính là chuyện đúng đắn sao?”.

...

Đúng là một tên lưu manh ngang tàng bạo ngược.

Cô bị ghen không nói nên lời, cánh tay kéo mạnh thắt lưng anh ra, ý bảo anh ngồi xuống sofa: “Cho em xem vết thương của anh đi”.

Đuôi mày anh khẽ động đậy: “Lúc này mới nhớ đến, không biết có muộn không?”. Nhưng rốt cuộc, anh vẫn nghe lời ngồi xuống.

“Đừng tưởng, Cho dù có bị toác ra cũng là đáng đời anh”. Cô tức giận đáp.

Sau khi kiểm tra, phát hiện may vết thương không việc gì, lúc này Thừa Ảnh mới thầm nhẹ nhàng thở hắt ra. Cô do dự hỏi: “Lúc ấy, vết thương rất nặng à?”.

“Yên tâm đi. Không phải bây giờ anh rất tốt sao?”. Giống như đã nhìn thấu nỗi bất an đang cất giấu của cô, Thẩm Tri không để bụng, nói: “Anh cũng không yên tâm về em”. Cô liếc xéo anh một cái, đứng dậy cúi đầu đi cất hộp cứu thương: “Em chỉ nghĩ, ngộ nhờ anh xảy ra chuyện gì, nhiều người có thể sẽ gặp tai ương”.

“Không loại trừ khả năng này. Nhưng nếu như anh thật sự có chuyện, ít nhất việc đảm bảo an toàn cho em sẽ được ưu tiên”.

Giọng nói của Thẩm Tri rất bình thản, như thể chuyện này đã sớm được anh chuẩn bị, nhưng cô nghe xong lại thấy trái tim như nhảy dựng lên, cảm thấy điều này thực sự không phải là một chủ đề tốt lành.

“Lúc anh không có ở đây, Thẩm Lăng đã kể hết những chuyện trước kia cho em nghe phải không?”. Một lát sau, anh bỗng hỏi.

Thừa Ảnh không nhịn được định cười. Tiểu nha đầu ấy, rõ ràng nói sau khi để lộ ra sợ anh trai cô trách mắng nhưng tự mình lại không nén được chủ động thú nhận.

“Vâng”. Cô gật đầu. “Nghe nói vì anh mà em đã bị người lạ ‘mồi’ đi uống trà?”.

“Kết hôn có lẽ là nhược điểm duy nhất của anh”. Thẩm Tri mỉm cười tự giễu, vừa nói vừa lấy hộp thuốc từ trong túi ra. Có lẽ anh định hút thuốc nhưng không hiểu vì sao lại nhanh chóng dập tắt ý tưởng đó trong đầu, thuận tay cầm bao thuốc và chiếc bật lửa để lên mặt bàn.

Đối với những lời này của anh, Thừa Ảnh mất rất nhiều thời gian để tiếp nhận và phân tích. Cuối cùng, cô cũng nói ra những nghi ngờ vẫn chôn trong lòng bấy lâu nay: “Nói như vậy, việc mất trí nhớ ngoài ý muốn của em cũng có liên quan đến anh?”.

Thực ra, cô không còn nhớ những gì đã xảy ra, lúc tỉnh lại nghe mọi người nói, cô và người đàn ông cùng chiếc xe đã lao xuống sông. Cuối cùng vẫn có thể cứu sống đúng là mạng lớn.

Cứu cô là một đôi vợ chồng trung niên sống bên bờ sông, dựa vào nghề đánh bắt cá để sống. Xem ra, trước kia họ chưa từng gặp chuyện nào như thế, cho nên nhìn qua họ còn căng thẳng hơn cô. Sau khi cô tỉnh lại, người vợ nói liên hồi, nói là phải cảm ơn Quan Âm Bồ Tát đã phù hộ, kiên quyết đề nghị cô sau khi cơ thể có chuyển biến tốt thì lập tức đi chùa lễ tạ.

Kỳ thực, cô là người vô thần, không tin vào ma quỷ thánh thần, ngày thường cũng không thấp hương bái Phật. Nhưng đối mặt với một Phật tử vô cùng sùng đạo như thế này, lại là ân nhân cứu mạng mình, cô thật sự không nỡ từ chối ngay trước mặt. May mà không phải đợi đến lúc hoàn toàn phục hồi như cũ, Lâm Liên Thành đã tìm đến cửa, lập tức đưa cô về Thượng Hải.

Giờ đây, trước những nghi vấn của cô, Thẩm Tri hiếm khi có chút lưỡng lự, ánh mắt sâu đen chợt lóe lên dưới ánh đèn, như không ổn định.

Quả thật cô như gặp phép lạ, cảm thấy đây là một điều hết sức ngạc nhiên.

Có lẽ trong mắt cô, từ trước đến nay anh luôn lạnh lùng, điềm tĩnh và quyết đoán, giống như mọi vật đều nằm trong tay anh. Nhưng không ngờ, lần này anh lại im lặng lâu như vậy, cuối cùng chỉ vào chỗ bên cạnh: “Em ngồi xuống trước đi”.

Cô cầm hòm thuốc đặt lên bàn trà, sau đó ngồi xuống bên cạnh, không chớp mắt nhìn anh.

Anh bỏ qua ánh mắt của cô, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Khoảng mấy tháng trước, em bỗng nhiên mất tích tại sân bay Hải Vân. Có người đã bắt cóc em, đại khái kẻ nào đó muốn dùng em làm lá bài thương lượng để uy hiếp anh. Nhưng sau đó không biết tại sao, em lại thoát ra được”.

Cô hơi giật mình: “...Em lợi hại như vậy à?”.

“Anh không nghĩ thế”. Nói tới đây, anh mới nở nụ cười: “Trước đây anh không nhận ra, em thực sự có khả năng tự giải thoát”.

“Hoặc là do anh quá coi thường em. Hoặc là do trước kia anh đã bảo vệ em quá tốt”. Cô thuận miệng đoán.

Anh nhìn cô, quan sát cẩn thận: “Có lẽ em nói đúng”.

Điều này bỗng nhiên làm cô cảm thấy buồn cười, vì thế mà cô cười thành tiếng: “Đúng là hiếm khi thấy anh cũng phụ họa theo em”. Thành thật mà nói, bọn họ không có sự châm chọc mỉa mai hoặc bầu không khí giương cung bạt kiếm, cảm giác có vẻ không quen. Nhưng cô thấy vậy rất tốt, nếu có thể vẫn như thế, cũng là một sự lựa chọn không tồi.

“Em rất dễ thỏa mãn”. Anh không so đo sự chế giễu của cô, sắc mặt thoải mái, thu hồi hộp thuốc và chiếc bật lửa trên bàn trà rồi đứng lên: “Khuya rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút đi”.

“Nhưng em vẫn còn rất nhiều câu hỏi”.

Cô miễn cưỡng ra mở cửa, trong thâm tâm vẫn hoài nghi, sự phối hợp của anh đêm nay chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi. Có lẽ sau khi trời hừng sáng, anh sẽ lại thay đổi đáng về ngang tàng nước lửa không xâm phạm, tùy tiện nói một câu có thể khiến người khác khiếp sợ.

“Em còn muốn biết gì nữa?”. Anh tiếp tục phối hợp.

Cô ngẫm nghĩ: “Trước kia, có phải em không biết anh ở bên ngoài làm nghề gì đúng không?”.

“Đừng nói khó nghe như vậy”. Anh tốt tính sửa lời: “Sự thực thì em nói đúng, là anh từ trước tới nay đã bảo vệ em quá chu toàn. Sau khi em mất tích, anh đã nghĩ, nếu sớm để em tiếp xúc với những thứ kia, có phải sẽ giảm bớt đi tính nguy hiểm hay không”.

“Tại sao anh lại không làm điều đó?”.

Thẩm Tri ra tới cửa, nhất thời không nói câu gì.

Cô phỏng đoán: “Hay là anh sợ lúc ấy em không thể tiếp nhận mà lựa chọn rời đi?”.

“Chẳng lẽ không phải vậy sao?”. Anh hơi hạ tầm mắt, đáy mắt thâm trầm không có cảm xúc, khóa chặt sắc mặt cô.

“Em không biết”. Cô thành thật trả lời.

Anh hỏi tiếp: “Vậy bây giờ thì sao?”.

Bây giờ?

Cô mất một lúc lâu mới hiểu anh đang hỏi điều gì nên không khỏi giật mình: “Nói vậy, tối nay anh có ý dẫn em ra ngoài đúng không? Cho dù em không chủ động anh cũng sẽ tìm cơ hội đem mọi thứ phơi bày cho em xem, đúng không?”.

Thẩm Tri tỏ ý từ chối cho ý kiến, giọng nói bình tĩnh, nhưng ánh mắt cuối cùng trở nên có chút phức tạp: “Vì vậy anh nghĩ, việc anh làm tối nay rất cuộc có phải là quyết định chính xác hay không”.

“Nghe có vẻ giống như đánh bạc”.

“Trả lời câu hỏi của anh đi”.

“Cũng có thể”. Cô đưa ra một đáp án nước đôi.

Quả nhiên, câu trả lời này làm cho Thẩm Tri cảm thấy không vừa lòng, chỉ thấy anh hơi nheo mắt, hỏi: “Có thể là ý gì?”.

“Ý là”. Thừa Ắnh hít sâu, nhìn về mặt mũi tươi sáng của anh: “Em vốn cũng cho rằng mình không thể tiếp nhận. Sau này em nhận ra, hay là mình cứ thử chấp nhận đi. Dù sao chỉ có anh là người duy nhất có thể giúp em tìm lại ký ức”.

Cô không cố ý miêu tả anh chỉ có một chút giá trị lợi dụng như vậy. Cô vốn đang tưởng điều này sẽ kích thích anh phản ứng, nhưng anh căn bản vẫn không động đậy, chỉ nhanh chóng bắt lấy câu nói trọng điểm: “Nếu đây thực sự là một canh bạc, xem ra anh đã thắng”.

“Nói vậy e là quá sớm”. Cô che miệng ngáp một cái: “Nếu cuối cùng phát hiện anh không giúp em, có thể em sẽ trốn đi thật xa”.

Thẩm Tri bật cười phản đối, đương nhiên không để tâm đến lời uy hiếp đó.

Hai người cứ như vậy đứng ở cửa, chậm trễ hơn mười phút.

May thay, nửa đêm ngoài hiên không có người qua lại, nếu để mọi người nhìn thấy tất nhiên họ sẽ cảm thấy đôi nam nữ này vô cùng kỳ quái.

Thừa Ảnh có chút hối hận, vừa nãy chính mình nói ra câu nói kia, rõ ràng đã khiến cho đối phương có lý do để kiêu ngạo.

Như để gỡ lại, cô cẩn thận đánh giá Thẩm Tri, rồi bỗng giương khóe môi, tỏ ý xấu khiêu khích: “Vừa rồi anh hôn em mãnh liệt như vậy, không lẽ vì sợ em sẽ bỏ đi?”.

Thẩm Tri đã định rời đi, nghe vậy liền dừng bước, im lặng xoay người lại.

Cô rất đặc ý, chờ nghe anh biện giải xem thế nào. Không ngờ anh giờ một tay lên khung cửa, đột nhiên tiếp cận không báo trước.

Hơi thở ấm áp kề sát tai cô, chỉ nghe thấy giọng anh trầm thấp mơ hồ: “Tin anh đi, đó là chuyện anh luôn muốn làm sau khi tìm được em”.

Nhìn nụ cười trên mặt cô cứng lại, tâm trạng của anh dường như rất tốt. Anh một lần nữa đứng thẳng dậy, vươn tay vỗ đầu cô: “Nghỉ sớm một chút, chiều mai anh sẽ đón em tan làm”.

Thực ra, đâu chỉ chiều ngày hôm sau, suốt một hai tuần liền, anh đều tự mình đến bệnh viện đón cô tan sở.

Anh ra ngoài trận thế khoa trương gây chú ý, nhanh chóng khiến cả bệnh viện cảm thấy kỳ quái. Cuối cùng, Thừa Ảnh thật sự không thể ngăn cản, đành năn nỉ: “Anh có thể khiêm tốn một chút được không?”.

“Làm thế nào mới được coi là khiêm tốn?”.

Được rồi, cô cũng thừa nhận, từ này quả thật không tương xứng với anh. Vì vậy, cô phải lui thêm một bước: “Nếu không muốn đến đón em, mời anh lần sau đem xe chạy vào tầng hầm để đi”.

“Không thành vấn đề”. Lần này, Thẩm Tri đáp ứng rất thoải mái.

Nhưng đỗ xe dưới tầng hầm lại phát sinh chuyện phiền toái mới. Nói ví dụ như, rất nhiều nửa còn lại của các đồng nghiệp nữ thường đứng đợi dưới tầng hầm đảm nhiệm làm sứ giả bảo vệ người đẹp, Thẩm Tri khó tránh khỏi đối mặt với bọn họ.

Có một lần, cô và đồng nghiệp cùng đi thang máy xuống. Vừa ra đến cửa liền thấy Thẩm Tri và một người đàn ông trẻ đang tán gẫu, mà người đàn ông kia là vị hôn phu của đồng nghiệp đi cạnh cô.

Vì vậy, cô không thể không tham gia cuộc trò chuyện. Miễn cưỡng cười nói một lúc cho đến khi ngồi vào trong xe, cô mới nghi ngờ hỏi: “Anh rõ ràng cố ý. Có phải anh muốn tất cả đồng nghiệp đều biết đến sự tồn tại của anh?”.

Tất nhiên là không.

Không chỉ nhìn thấy anh, ngược lại, vì anh quá mức xuất chúng, hại cô luôn là trung tâm của con mắt tò mò lẫn hâm mộ.

Một số người thường hỏi: “Cậu và ông xã quen biết nhau như thế nào?”.

Cô buồn bực trả lời: “Không biết”.

Một số khác thì đến tìm hiểu: “Ông xã cậu làm gì thế?”.

Cô ậm ừ trả lời: “Làm kinh doanh”.

Có người hỏi đến cùng: “Kinh doanh gì vậy?”.

Cô suy nghĩ mất nửa ngày mới miễn cưỡng đáp: “Anh ấy làm đại lý”.

Sau khi nói cho Thẩm Tri nghe, cô cũng khiến anh gật đầu khen ngợi: “Đại lý? Danh hiệu này không tồi”.

Nhưng cô gần như mệt mỏi, nói: “Rất cực em cũng biết vì sao trước kia lại không cho anh đến bệnh viện rồi”.

“Em có nghĩ, bây giờ tất cả giống như mới bắt đầu không?”.

“Anh đang nói tới một khởi đầu mới, đối với em mà nói thì không có gì là tốt đẹp cả”.

“Không hẳn thế”. Anh chân thành an ủi cô: “Ngày còn dài mà”.

Đúng vậy, ngày còn dài.

Những lời này nghe sơ qua không cảm thấy có gì bất thường nhưng cô không phản ứng lại ngay, không cố ý phơi bày ra ánh sáng: “Ai muốn sống cùng anh chứ?”.

Anh nhìn cô: “Ngoài anh ra, em nói xem em còn có thể sống cùng ai?”.

“Nếu anh không ngang ngược ngăn cản, em lập tức có thể tìm được một người”.

“Vậy vì cái gì em không thử đi”. Anh hồ hững trả lời.

Tất nhiên, cô thật sự không muốn thử. Có lẽ, lúc này cô có thể tìm được một người đàn ông phù hợp hơn. Nhưng không thể cam đoan rằng ngay sau đó người ấy sẽ bỗng nhiên biến mất khỏi nhân gian.

Bởi vì theo như hiểu biết của mình về anh, cô hoàn toàn tin rằng anh có thể làm chuyện như vậy.

Có đôi khi, Thẩm Tri dường như rất cao hứng, còn lôi kéo cô đi siêu thị mua đồ ăn.

Loại hành động phổ thông này, đặt trên người anh, vô luận thế nào đều rất không tự nhiên. Cho nên, ngay từ đầu cô cảm thấy thật sự khó hiểu, nghi ngờ không biết có phải vì con sốt lần trước khiến đầu óc anh bị cháy hỏng. Nếu không vì sao sau đêm đó, mọi hành vi của anh càng ngày càng lập dị, càng ngày càng khó nắm bắt.

Kết quả, anh chỉ thần nhiên lờm cô: “Là chính em nói thích cuộc sống như vậy”.

“Có ư?”. Cô nghi ngờ: “Đừng bắt nạt em không nhớ gì đấy”.

Anh không thêm bận tâm, cầm đi động của mình ném cho cô.

Thực ra, anh không có thói quen lưu lại tin nhắn. Chỉ có hai tin nhắn này vẫn luôn tồn tại trong điện thoại của anh, thời gian nhận được là cách đây vài tháng.

Cô đọc tin dài nhất, không nhịn được hít sâu một hơi: “...Không tin nổi em có thể nói ra những lời vắn vờ như vậy”.

Anh cầm lấy đi động, ngữ khí bình thản: “Cho nên em phải cảm ơn anh vì đã thay em thực hiện được nguyện vọng”.

“Cảm ơn cái gì?”. Cô có ý định chống đối anh: “Cảm ơn anh vì đã giống vô số những người chồng bình thường khác trên thế gian này, cùng vợ đi mua đồ ăn sao?...Phiền anh quay đầu nhìn bên kia xem. Bên kia nữa...Đây chỉ là một việc bình thường hết sức nhỏ nhặt, có gì đáng phải cảm kích chứ?”.

Cô nói một hơi xong, cuối cùng dừng lại, lúc này mới nhận ra sắc mặt của Thẩm Tri hình như có chút khác thường. Anh không nói một lời, chỉ im lặng nhìn cô.

“Sao vậy?”. Cô bỗng nhiên bị ánh mắt chăm chú của anh làm cho chột dạ.

“Không có gì”. Anh quay đầu, xoay người nhặt một bó rau ném vào xe chở hàng, cười như không cười ý bảo cô tiếp tục đi phía trước: “Lại bên kia xem”.

Cuối cùng, bọn họ mua rất nhiều đồ ăn về nhà, đủ cho hai người ăn được vài ngày.

Lúc sửa sang lại tủ lạnh, Thừa Ảnh mới chậm chạp phản ứng, khẽ nhíu mày hỏi: “Anh định ở đây ăn cơm dài hạn à?”.

“Chồng ăn cơm vợ nấu, có cần phải nói khó nghe như vậy không?”. Anh sử dụng lời cô nói trong siêu thị để đáp trả.

Lúc này cô mới hiểu, vì sao lúc đó anh lại tỏ vẻ kỳ quặc như vậy. Nhưng cô thực sự không có chủ ý, thậm chí sau khi nói xong câu ấy, cô vẫn không ý thức được vấn đề.

Cô không khỏi có chút xấu hổ, không nói lời nào đem thịt và rau sắp xếp phân loại, sau đó im lặng đi vào bếp rửa rau.

Thời tiết tháng ba tháng tư dần dần ấm lên, ở trong nhà cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, dòng nước từ các ngón tay chậm rãi chảy xuống, mang lại vẻ thoải mái mát lạnh.

Cô vừa rửa rau vừa ngơ ngẩn bởi chuyện vừa rồi, đến nỗi không để ý Thẩm Tri đã đi vào từ bao giờ.

Cho đến khi cô nghe thấy tiếng động liền theo bản năng lấy lại tinh thần, chớp mũi thiếu chút nữa va phải bả vai anh.

Cô hốt hoảng, toàn thân vô thức ngửa ra sau, may mà Thẩm Tri phản ứng mau lẹ, lập tức vươn tay đỡ lấy cô.

Thực ra sau lưng cô chính là bồn rửa, vòi nước chưa tắt, tiếng nước vẫn vang lên ào ào. Cô cảm thấy sau lưng hơi lạnh, như thể bị văng ướt, cũng bởi vì được tay anh vừa vịn che chở nên cô không kiềm chế được mà run rẩy.

Tia cảm giác mát lạnh ấy nhanh chóng tản ra xung quanh, như chảy trong các mạch máu và kinh lạc (1), rất nhanh lan đến toàn thân, đem lại hậu quả trực tiếp nhất đó là làm cho mấy đầu ngón tay cô đều run khe khẽ.

Cô định đẩy anh ra, nhưng bàn tay chạm vào ngực anh như đồn mất hơn nửa sức lực. Vì thế, rõ ràng là ngăn cản, ngược lại càng như khiêu khích, vuốt ve.

Đột nhiên mất kiểm soát khiến Thừa Ảnh cảm thấy khó chịu, cô cắn môi, chần chừ mở miệng: “Anh muốn làm gì?”.

Anh cúi đầu, trầm mặc và trả lời bằng một nụ hôn kéo dài.

Cô tựa nửa người vào chiếc bồn rửa bên cạnh, nhìn như thừa nhận một cách bị động, đôi môi hé mở dần trở nên nóng bỏng mềm mại dưới sự âu yếm của anh. Sâu trong tâm trí cô, giống như có một ngọn lửa nhỏ trong nháy mắt bùng bùng lên.

Kể từ sau đêm đó, nụ hôn đầu tiên của bọn họ, dường như vô cùng ăn khớp, ngay cả hơi thở cũng nhất tề có tiết tấu.

Thẩm Tri vừa hôn sâu, vừa dùng tay khéo léo di chuyển sau lưng cô, giống như khiêu khích từng dây thần kinh yếu ớt mẫn cảm của cô. Cuối cùng, bàn tay anh từ đường cong duyên dáng chạy đến sườn mặt cô, thừa dịp lúc cô còn đang thờ đốc, đỡ lấy gương mặt cô, thấp giọng nói: “Anh rất nhớ em”.

“Bùm” một tiếng, cùng với câu nói tràn ngập dự vọng này, đám lửa trong đầu Thừa Ảnh lập tức bùng cháy. Cô thậm chí không kịp tự hỏi đã cảm thấy toàn thân nóng rực, gò má cũng nóng lên, nhưng vẫn gấp gấp nói: “Không ở đây được”.

Nhưng Thẩm Tri đã cúi xuống lần nữa, nhẹ nhàng cắn lấy vành tai cô.

Cô không hề biết, nơi đó căn bản là khu vực mẫn cảm của mình, theo từng động tác không có ý tốt của anh, ngay cả hơi thở của cô cũng không được trọn vẹn, cô chỉ có thể thở gấp rồi hướng sang bên cạnh để trốn chạy.

Anh rất nhanh đưa tay giữ lấy gáy cô, cúi đầu ghé sát tai cô bật cười rồi mập mờ đánh giá: “Em vẫn giống như trước kia...”.

“...Lưu manh”. Cô cắn môi, cố gắng đè nén tiếng rên rỉ thiếu chút nữa thì thốt ra.

Màu mắt anh dần trở nên thâm lại, dưới ánh đèn như bờ biển trong đêm tối, như muốn lật đổ thần trí đang lung lay của cô.

Màn đêm ẩm áp, phía dưới cô mặc một chiếc váy lông cừu, tay anh nhanh nhẹn mạnh mẽ vén cao làn váy, dọc bên đùi một đường thăm dò lên trên.

Cô gần như không thể nhịn được, thờ gấp kêu một tiếng. Anh lập tức liền dùng môi ngăn chặn mọi âm thanh.

Bàn tay anh lưu luyến khiêu khích vùng đất mẫn cảm của cô, đưa tới cho cô từng cơn run rẩy không thể kiềm chế...Cuối cùng, sự kích thích cùng tình trạng thiếu dưỡng khí tra tấn hai chân cô như nhũn cả ra, gần như đứng thẳng không được, đành dùng hai tay bám chặt lấy anh, như người sắp chết đuối bám lấy thanh gô duy nhất mới có thể được cứu sống.

Trước khi lý trí hoàn toàn rơi vào tay giặc, cô bị anh dùng lực ôm lấy, bắt nâng hai chân vòng quanh bờ hông rắn chắc của anh.

Anh tiến vào với tốc độ rất nhanh, thậm chí có chút bạo ngược, như người sắp chết khát rốt cuộc cũng tìm được nguồn nước, hoặc như sau một thời gian dài bị chia lìa cuối cùng gặp lại, không gì có thể ngăn cản anh một lần nữa có được cô.

Cánh tay mạnh mẽ rắn chắc của anh ôm chặt lấy Thừa Ảnh, khuôn mặt chôn sâu hờm cổ cô nên không thấy rõ sắc thái. Nhưng mỗi lần tiến sâu vào đều như muốn xuyên qua người cô, vừa sâu vừa mạnh, va chạm tới nơi xa xôi nhất...

Hôm sau tỉnh lại, Thừa Ảnh có cảm giác cơ thể mình mềm nhũn ra, lúc xuống giường gần như vấp ngã bởi đồng quần áo rơi đầy trên nền đất.

Sự điên cuồng đêm qua đem trí nhớ của cô xé thành từng đoạn rải rác. Đến nỗi cô không thể nhớ nổi rốt cuộc bọn họ đã làm mấy lần, làm bao nhiêu lâu. Chỉ biết cuối cùng vì mệt quá ngay cả sức lực để giơ tay lên cũng không có, cứ như vậy tựa trong lòng Thẩm Tri, được anh cho uống mấy ngụm nước nóng, sau đó mê man thiếp đi.

Sau khi rời giường, cô vào phòng tắm để tắm rửa, lúc đi ra mới phát hiện Thẩm Tri cũng đã tỉnh.

“Em bị muộn rồi”. Cô vừa nói vừa mặc áo khoác, có ý cúi đầu không nhìn sắc mặt anh.

“Đề anh đưa em đi”. Khi anh xuống giường, để lộ tấm lưng trần trụi, trên đó vết tích giằng co khắp nơi, đương nhiên là kiệt tác của cô đêm qua.

Cô không tự chủ được ho nhẹ một tiếng, xê dịch tầm mắt: “Em ra ngoài chờ anh”.

“Được”. Anh cười như không cười nhìn cô, sau đó mới tiến vào phòng tắm.

Có lẽ đây chính là dẫn sói vào nhà.

Lúc này, sau một đoạn thời gian rất dài, Thừa Ảnh không kiềm chế được nghĩ như vậy.

Sau ngày đó, Thẩm Tri cực kỳ tự nhiên bắt đầu tùy tiện ra vào nhà cô. Thời gian anh xuất hiện không cố định, có đôi khi là trước bữa cơm tối, đôi khi lại là lúc nửa đêm im lặng không một tiếng động leo lên giường. Sau đó, bất kể cô ngủ hay không, anh luôn có đủ cách khiến cô tỉnh giấc, tiếp theo hung hăng giằng vò.

Cuối cùng là Thẩm Lăng hỏi cô: “Chị dâu, chừng nào chị quay về nhà? Một tháng nay em không thấy mặt anh trai. Hình như anh ấy đã quên nơi này mới chính là nhà”.

“Câu này tốt nhất là em nên nói thẳng với anh ấy đi”. Thừa Ảnh thực sự không biết nói gì, nhân cơ hội này liền đề nghị.

Thẩm Lăng làm mặt quỷ, “Em không dám đâu. Hàng ngày ở ngôi nhà lớn như vậy, em thấy sợ lắm”.

“Trong nhà không phải còn có dì giúp việc sao?”.

“Ôi dào, không tính”. Thẩm Lăng bắt đầu chơi xấu: “Chị dâu, em hy vọng chị theo em trở về, được không?”.

Vì thế mà Thừa Ảnh đã lựa chọn thời điểm thích hợp để phản ánh với Thẩm Tri: “Anh không sống ở nhà, bỏ mặc em gái, hàng ngày chạy đến đây là sao? Thẩm Lăng rất nhiều lần oán giận em rồi. Không phải anh cũng nên xem xét buổi tối trở về ngủ đi à?”.

Thẩm Tri vừa mới tắm xong, tùy tiện lau tóc rồi cầm chiếc khăn ném qua một bên, thân nhiên nói: “Vậy em cùng anh trở về?”.

“Không được”.

“Vì sao?”. Anh hơi nheo mắt lại.

“Em cảm thấy như bây giờ rất tốt”. Cô tựa nửa người vào đầu giường, vô thức siết chặt chăn, cảnh giác nhìn anh: “Anh đừng cố tình lộ vẻ nguy hiểm như thế làm em sợ. Hôm nay em mệt chết đi được, cái gì cũng không muốn làm”.

Anh bật cười, đi đến: “Em nghĩ anh muốn làm gì em?”.

Ngụy biện! Cô nhìn không được lờm anh, xoay người nằm xuống, không hề lên tiếng.

Rất nhanh, anh nằm xuống sau lưng cô, cánh tay tự nhiên vòng qua hông cô, kéo cô vào trong lòng mình.

Cô hơi giãy dụa, kết quả chỉ nghe thấy anh lười biếng uy hiếp: “Đừng lộn xộn, trừ phi em không muốn ngủ”.

Chỉ một câu như vậy khiến cô hiền lành đi rất nhiều.

Gió mát ngày xuân ngoài cửa sổ nhẹ thổi vào, giống như bàn tay dịu dàng, im lặng xuyên qua màn đêm yên tĩnh.

Hôm nay cô thật sự rất mệt mỏi, vì gần đây cô đã trở lại bàn phẫu thuật, công việc nhiều áp lực. Chỉ cần anh không cố tình làm phiền, cô nhanh chóng có thể chìm vào giấc ngủ. Mà dạo này, ngay cả số lần gặp ác mộng hình như cũng rất ít, cô thường nằm trong lòng anh ngủ thẳng đến tận sáng.

Nhưng cô không nói với anh điều đó, đỡ để anh quy kết công lao về mình, sau càng thêm công khai tiến dần từng bước.

Giữa lúc đang mơ màng ngủ, cô giật mình nghe sau lưng truyền đến âm thanh: “Hiện tại anh hơi hối hận, vì lúc trước đã không mua căn phòng lớn hơn cho em...”.

“Ngôi nhà này còn chưa đủ sao?”. Cô mơ hồ trả lời.

“...Theo anh trở về được không?”.

“...Không được”.

“Rốt cuộc em định ở đây đến bao giờ?”.

Từng câu từng câu, cho tới bây giờ cô không nhận ra anh có nhiều vấn đề như vậy.

“Em không biết”. Cô ngái ngủ hướng vào lòng anh, thuận miệng đáp cho có lệ: “Có lẽ...chờ em khôi phục trí nhớ”.

Phía sau cuối cùng cũng yên tĩnh một lúc.

Ngay khi cô nghĩ đã có thể ngủ được thì nghe thấy Thẩm Tri nói: “Thực ra điều đó không quan trọng”.

“Gi cơ?”.

“Em có thể khôi phục được trí nhớ hay không, đối với anh không quan trọng”.

Câu nói này đã khiến cô hơi tỉnh táo một chút. Cô nhìn không được xoay người, mặt đối mặt nhìn anh, hơi nghi hoặc: “Vì sao?”.

Trong bóng đêm, khoảng cách của họ rất gần. Cô nhìn vào mắt anh, anh cũng chăm chú nhìn cô.

“Vì sao?”. Trong một thời gian dài không nhận được câu trả lời, cô không nén nổi hỏi lại lần nữa.

Anh như cười như không, làn môi ấm áp rơi trên mặt cô, khẽ hôn rồi mới nói tiếp: “Đối với anh mà nói, bất luận em là người như thế nào, kỳ thực đều giống nhau. Quan trọng nhất là...”.

“Là gì?”. Cô nhắm mắt rồi lại mở ra, con ngươi trong suốt lóe lên trong bóng tối.

“Là anh không mất em”. Anh không có thói quen nói như vậy, nhưng lúc này đây, giọng điệu cực kỳ dịu dàng tình cảm.

Trái tim cô bỗng nhiên khẽ động, như pha lẫn ngũ vị (2), trong nháy mắt tiêu tan trong hồ nước.

Cô vươn tay, ôm lấy thắt lưng anh, chủ động tiếp cận hôn anh, cúi đầu mỉm cười: “Thực ra, em cũng có câu muốn nói”.

“Gì vậy?”. Trong bóng đêm, giọng nói của anh mát lạnh như nước.

“Em thực sự rất may mắn vì anh đã tìm thấy em lần nữa”.

Có lẽ anh nói đúng, bất luận cô là người như thế nào, kỳ thực đều giống nhau.

Đơn giản là, cho dù trước kia hay hiện tại, số phận đã cho cô có cơ hội sống lại, sự lựa chọn của cô vẫn không hề thay đổi.

HOÀN

(1) Kinh lạc: Cũng có nghĩa là mạch máu nhưng theo cách gọi của đông y.

(2) Ngũ vị: Chỉ các vị: chua, cay, mặn, ngọt, đắng

LỜI NGƯỜI EDIT:

Cuối cùng thì sau 11 tháng dài đăng đăng tờ cũng đã có thể viết thêm một chữ HOÀN. Sau chương cuối này, có lẽ tờ sẽ nhận được rất nhiều phản hồi đánh giá về tác phẩm cũng như nhận được những lời góp ý khen chê về editor. Dù là gì đi nữa, thì tờ cũng xin thật lòng cảm ơn những người bạn đã theo dõi và ủng hộ tờ trong suốt thời gian qua. Đặc biệt cảm ơn những người bạn thường xuyên có những comment chia sẻ cảm nghĩ trong từng chương truyện. Và những người bạn âm thầm theo dõi tác phẩm cho dù các bạn không hề lên tiếng. Các bạn luôn là động lực to lớn nhất mà tờ có.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bất Đầu Đến Hiện Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.